

pag. 5
Şezătoare literară

pag. 4
Administrația publică locală

pag. 2
Maraton de poezie... pe Vedea în jos...

Fondat 1935. Seria nouă. ISSN 1454 - 198X

DRUM

PUBLICAȚIE EDITATĂ DE CASA DE CULTURĂ ROȘIORI DE VEDE

ANUL 27, NR. 688, DECEMBRIE 2024

Editorial

„...Țara mea de glorii..."

Fii binecuvântată de Dumnezeu, iubită Românie, ţară a bucuriilor şi a tristeţilor noastre! Fii bună, dreaptă şi plină de cinste, spre a sta veşnic falnică între naţiunile lumii!

Timpul m-a purtat pe cărările tale, unde am văzut înfăptuirile înţeleptului şi harnicului nostru popor. M-am bucurat cu toată fiinţa mea de tot ce a create el, sub oblăduirea ta, de-a lungul veacurilor şi m-am considerat o privilegiată a sorţii, că m-am născut pe aceste meleaguri de poveste.

Iubită Românie, trăieşti în sufletul fiecăruia dintre noi prin tot ce ai mai special: o aşezare geografică potrivită, ce ne-a permis, în ciuda atâtor vitregii istorice, să ne continuăm aici existenţa; o natură de Rai, ce acoperă o largă varietate de forme de relief; un popor curajos, talentat şi credincios, care n-a râvnit la teritoriile altora, dar care, în vremuri de restrişte, s-a mobilizat, s-a unit „în cuget şi simţire" şi a retezat colţii fiarelor vrăjmaşe, venite să ne sfâşie…!

Iubită Ţară, fii mândră, fiindcă ai atâţia oameni bogaţi sufleteşte, care, oriunde s-ar afla în lume, poartă în inimă, ca o pecete identitară, chipul tău aureolat de dorul românesc!

*

În recenta perioadă, premergătoare alegerilor prezidenţiale, am perceput societatea ca pe un spectacol aprins din disperare, neştiinţă, dezinformare, manipulare, dezgust…, pe de o parte, iar pe de altă parte, din dorinţa de dăruire, implicare, asumare a răspunderii…

Reţelele de socializare au fost maculate de răutăţi fără precedent. Toată lumea a batjocorit pe toată lumea. Mă întrebam unde poate încăpea atâta venin, iar dacă aceia, care îl varsă în spaţiul public, nu au devenit cumva nişte fiinţe dominate complet de instinctele primare…

E adevărat că trăim într-o societate democratică, unde avem dreptul să spunem ce gândim, dar felul în care o facem ne descalifică.

Să sperăm că odată ieşiţi din perioada aceasta nefastă, nu vom mai fi aceiaşi oameni, care am fost înainte, şi vom încerca să dezinfectăm, prin iubire şi înţelepciune, scena pe care s-a petrecut regretabilul spectacol, unul fără precedent în istoria noastră postdecembristă.

Ar trebui să dăm gălăgia mai încet, aici pe pământ, ca să auzim cuvântul Domnului, măcar în perioada Sărbătorilor prilejuite de Naşterea Sa, fiindcă Iisus este dorul dorurilor noastre, chezaşul mântuirii noastre, prietenul cel mai bun şi mai credincios pe care îl putem avea fiecare dintre noi, aici, în vremea scurtei noastre treceri prin această frumuseţe a lumii văzute!

Să dăm gălăgia mai încet, ca să auzim străvechile colinde româneşti, în interpretarea unor cete de îngeri coborâţi printre noi…!

La mulţi ani, România! La mulţi ani, Români de aici şi de pe alte meleaguri!

Domniţa NEAGA

Ziua Națională a României – sărbătorită la Roșiorii de Vede!

1 Decembrie, Ceremonialul dedicat Zilei Naționale a României. Despre semnificaţia acestui act grandios a vorbit ec. Valerică Gheorghe Cîrciumaru, primarul municipiului.

Evocarea faptelor şi evenimentelor de acum mai bine de un secol, care au marcat ireversibil

1 Decembrie 1918 reprezintă evenimentul principal al istoriei poporului român, dată la care Marea Adunare de la Alba-Iulia a votat unirea Transilvaniei, Banatului, Crișanei și Maramureșului cu România. Această zi simbolizează desăvârșirea procesului de formare a statului național unitar român. La 106 ani distanță, se cuvine ca fiecare român să cinstească, la dimensiunea meritată, acest moment sublim al istoriei noastre, al împlinirii naționale, la care făuritorii ei au lucrat cu necondiționată dăruire.

Pe platoul din fața Primăriei Municipiului Roşiorii de Vede, s-a desfăşurat duminică,

Continuare în pag. 8

Aurelia BĂRBUȚ

Foto: **Veronica COJOCARU, Mihaela BALTAC, Elvira STÂNGĂ**

Deschiderea orășelului lui Moș Crăciun

Magia sărbătorilor de iarnă a început să prindă viață la Roșiorii de Vede chiar de vineri, 6 decembrie, de ziua Sfântului Nicolae, când, în prezența a sute de copii, adolescenți, tineri, părinți, bunici, prof. Cristiana-Mirela Piper-Savu - viceprimarul municipiului - a deschis oficial Orășelul lui Moș Crăciun din Parcul Central „Av. Nicolae Popescu Vedea", odată cu aprinderea luminițelor de sărbătoare.

Și cum Moș Crăciun este încă în Laponia, au venit alături de noi Crăciunița și Omul de zăpadă, care au animat atmosfera, au făcut fotografii cu toți copiii mari și mici, au prezentat căsuța Moșului, au citit prima scrisoare din Cutia de scrisori către Moș Crăciun și au oferit dulciuri celor mici.

Pentru că de luni, 9 decembrie, demara concursul „Povești împodobite", în acea seară, instituțiile de învățământ roșiorene au fost invitate la tragerea la sorți a celor opt brazi care așteptau să fie împodobiți și celor opt standuri să fie decorate în spiritul Crăciunului, premiile

Aurelia BĂRBUȚ

Foto: **Aurelia BĂRBUȚ, Marinela RUȘANU**

Continuare în pag. 8

CĂLUȘUL continuă să inspire și să unească generațiile

Nu există, probabil, nimic mai reprezentativ pentru un popor decât folclorul, iar la acest capitol România are o poveste fascinantă de spus… Este și motivul pentru care, în data de 25 noiembrie, la Casa de Cultură din Roșiorii de Vede, am celebrat una dintre cele mai vechi și autentice tradiții populare românești – CĂLUȘUL.

De ce tocmai în acea zi am vorbim despre Căluș? Pentru că, pe 25 noiembrie 2005, Călușul a fost declarat „Capodoperă Culturală a Umanității", iar din anul 2008 este inclus pe lista „Patrimoniului Cultural Imaterial al Umanității - UNESCO", recunoaștere care a subliniat importanța sa culturală și necesitatea de a fi conservat și promovat.

Călușul nu este doar un dans spectaculos, ci o expresie ritualică ce îmbină tradiția, simbolismul și energia comunității. De aceea, am avut ocazia să descoperim: originea și semnificațiile mistice ale Călușului, tradiția Călușului în județul Teleorman, frumusețea costumelor tradiționale, dar și spectacolul captivant al dansului și muzicii care marchează această tradiție străveche.

Despre toate acestea am vorbit cu: prof. Iulian Chivu - etnolog, eseist, publicist, prozator, membru al Uniunii Scriitorilor din România; Stan V. Cristea –

Continuare în pag. 8

Aurelia BĂRBUȚ

Foto: **Aurelia BĂRBUȚ, Tedy STÎNGĂ**

Premierea elevilor roșioreni participanți la Concursul „Bătălia Cărților"

Într-o atmosferă plină de emoție și entuziasm, elevii din instituțiile de învățământ din Municipiul Roșiori de Vede, participanți la etapa județeană a Concursului Național de Lectură „Bătălia Cărților", au fost premiați de Administrația publică locală.

De ziua Sf. Nicolae, prof. Cristiana Mirela Piper-Savu a subliniat importanța lecturii în

formarea tinerilor, i-a felicitat pe câștigători pentru interesul lor pentru lectură, i-a încurajat să continue să citească și i-a asigurat de sprijin. „Cititul deschide noi orizonturi și ne îmbogățește sufletul. Sunteți exemple de ambiție și pasiune, iar succesul vostru la acest concurs ne dă speranța că generația tânără va purta mai departe dragostea pentru cultură", afirma d-na viceprimar.

Continuare în pag. 8

Marinela RUȘANU

Maraton de poezie... pe Vedea în jos...

…pentru că doar astfel am putea descrie ceea ce s-a întâmplat în data de 22 octombrie pe Vedea în jos, dar și în sus..., eveniment cuprins în cadrul „Zilelor Mănăstirii Coșoteni” și organizat de Primăria Municipiului Roșiorii de Vede, prin Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport, în parteneriat cu Asociația „Radu Grămăticul”, Ocolul Silvic Roșiori de Vede și Mănăstirea Coșoteni.

Fie că e de dragoste, religioasă sau patriotică, cu rimă sau fără, cu ritm, Poezia ESTE. EXISTĂ. Există la tot pasul. Poezia este omniprezentă. Trebuie doar ca ochii noștri să o vadă, să o simtă, pentru că fiecare loc are poezia lui dacă îl privim cu emoție, cu sensibilitate, cu înțelegere.

De ce poezie în cadrul sărbătorii „Zilele Mănăstirii Coșoteni”? Pentru că poezia este HAR. Talentul ne este DAT. Este născut, nu făcut. Nu există facultate care să formeze un scriitor, dacă nu există acel grăunte de diamant ce trebuie șlefuit și redat în toată strălucirea lui. Nu există artist complet dacă nu i-a fost pus în bagajul genetic instrumentul cu ajutorul căruia poate acționa forța creatoare. Talentul este TALANT. Și este de datoria celor care îl dețin să îl înmulțească, să-l ducă cât mai sus, cât mai departe, pentru a nu se pierde…

Ziua de poezie a început la ora 9:30, cu vizitarea expoziției „Mănăstirea Coșoteni, fosta Mănăstire Drăgănești, de-o ființă cu Țara Românească”, găzduită de Muzeul de Istorie „Petre Voivozeanu” din Roșiori de Vede, urmată de o vizită la Mănăstirea Coșoteni.

Lecturile publice au început în Pădurea Manciu, la „Stejarul Haiducului”. Și dacă vă întrebați de ce poezie în mijlocul pădurii, al naturii? Răspunsul ar fi: pentru că nu există un anumit loc pentru poezie! Iar pădurea este un loc la fel de potrivit și primitor ca orice loc destinat întâlnirilor cu caracter literar, muzical, artistic. Pentru că pădurea, pe lângă faptul că a fost și rămâne o sursă inepuizabilă de inspirație pentru artiști, reprezintă și Plămânul Verde al Omenirii. Este viață. De aceea, a ne întoarce din când în când în mijlocul ei pentru a îi asculta freamătul, tăcerea, imensitatea, pentru a-i admira cromatica fiecărui anotimp, este un omagiu și un privilegiu de a-i oferi ceea ce ne-a dăruit la rândul ei, cu atâta generozitate.

Înainte de a lăsa poezia să vorbească, general locotenent (r) Valentin Becheru, președintele Asociației „Radu Grămăticul” a spus povestea locului și a stejarului de 250 de ani. Și cum poezia este arta supremă a cuvântului, un dar divin în lumea oamenilor, aceasta a vorbit prin vocile celor care o creează, prezenți la întâlnirea literară, respectiv: Victoria Milescu – poetă, traducătoare, critic literar; Radu Voinescu – poet, scriitor, publicist și critic literar; Domnița Neaga – poetă, publicist, critic literar; Cornel Basarabescu – poet, publicist; Florina Carvaci - poetă, publicist; Ana Zaharia – poetă; Cristina Maria – o tânără poetă din Drăgănești de Vede; dar și: Tedy Stîngă – artist, cel care a recitat, dar a și interpretat o superbă *Doină de pe Teleorman*; Mihai Atanasie Petrescu – prozator, publicist; gl. lt. (r) Valentin Becheru.

După liniștea Mănăstirii Coșoteni, după doza de oxigen oferită de „Stejarul Haiducului”, am ajuns la un alt stejar secular, aflat în Pădurea Didești, care a primit cu acest prilej și numele de „Stejarul Gala Galaction”, acesta fiind sursă importantă de inspirație a scriitorului Gala Galaction. Poveste locului și legătura stejarului de 300 de ani cu scriitorul, preot ortodox, profesor de teologie și traducătorul Bibliei în limba română din ebraică și greacă – Gala Galaction, au fost prezentate de gl. lt. (r) Valentin Becheru, iar istoria Pădurii Didești și a „Stejarului Gala Galaction” de către ing. Ionel Ignat - șeful Ocolului Silvic Roșiorii de Vede. Despre „Gala Galaction – patronul spiritual al Bibliotecii Municipale din Roșiorii de Vede” a vorbit Marinela Rușanu – bibliotecar. Ne-am bucurat să avem alături de noi elevi și cadre didactice de la Școala Gimnazială Stejaru și Școala Gimnazială „Gala Galaction” Didești.

Și dacă am început ziua cu poezie, am continuat tot cu poezie la Casa de Cultură din Roșiori de Vede. Un *maraton* de poezie, de cultură, am putea spune 12 ore din 24… un *record*, în *premieră*, pentru orașul de pe Vedea. Ne-au fost alături membri ai Uniunii Scriitorilor din România: Victoria Milescu, Florina Carvaci, Iulian Chivu, Cornel Basarabescu, Iulian Bitoleanu, Radu Voinescu, dar și scriitorii: Liviu Nanu, Ionel Scarlat, Cristian Gabriel Moraru, Argentin Șt. Porumbeanu; preoți din Protoieria Roșiori de Vede, un mesaj fiind transmis de preot Nicu Sin; tânăra Cristina Maria; gl. lt. (r) Valentin Becheru; artistul Tedy Stîngă – liderul Trupei Euroton, care a cântat cum doar el știe să o facă, precum și alți oameni de cultură și colaboratori ai instituțiilor de cultură roșiorene.

Poetul Nepereche, Mihai Eminescu, credea că „poezia este trandafirul ce crește în potir de aur, sufletul frumos.” Sperăm ca această zi să vă fi făcut sufletele mai frumoase, mai deschise spre cultură, mai aproape de oameni și de natură!

Aurelia BĂRBUȚ
Foto: **Tedy Stîngă**

Trăire creștină

Pentru ce au murit eroii neamului nostru?

Scriu aceste rânduri după Ziua de 1 Decembrie, momentul înălțător din istoria modernă a României. Am în gând, la fiecare Zi Națională, jertfa tuturor eroilor neamului românesc și a celor din temnițele comuniste care, prin viața, prin crezul și prin credința lor, au făcut posibilă libertatea noastră, identitatea de cultură și credință și demnitatea ca națiune, chemată de Dumnezeu către „lucrul cel bun al mântuirii”. Fiecare viață închinată libertății noastre este o lumină în ceruri și o făclie pe pământ în curgerea istoriei.

Ziua Națională este într-o perioadă de post și pregătire duhovnicească pentru Sărbătoarea Nașterii Mântuitorului Hristos. Parcă totul se întrepătrunde: jertfa și credința celor care au crezut într-o Românie unită se leagă de jertfa și credința celor care, pentru dragostea față de Dumnezeu, se nevoiesc și fac din nevoința lor, prezență a bogăției harului lui Dumnezeu. Cred cu tărie că orice sărbătoare este moment de bucurie, unitate, zâmbet, conștiință, perspectivă și retrospectivă. Dar, ceea ce dezavuez este acest mod, exclusiv material, gastronomic, pantagruelic, de a sărbători. Adică, sărbătoarea de suflet a românilor, Ziua Națională, se poate reduce la o porție de ciolan (made in Poland) cu fasole (made in Egypt) și îmbrăcatul unei ii (made in China)? Oare pentru aceasta să fi murit cei care au crezut că viața lor este strigăt de unitate în fața istoriei? Îmi e teamă că, atât a cam însemnat Ziua Națională. Pentru ce și-au dat viața ostașii români? Pentru ce au lăsat ei mamă, tată, soție și copii și au plecat, cu frică și cu ochii în lacrimi, să apere un pământ pe care noi, acum, îl întinăm cu neuitare, cu necredință, cu nerecunoștință, cu certuri și cu dezbinări de orice fel? Îmi e teamă că „sângele lor va striga până la ceruri” mai devreme sau mai târziu.

Nu știu (dar am dorința de a afla!) de unde această tradiție a ciolanului și a fasolei care trebuie „savurate”, ca și „obligație” care intră în tabloul sărbătorii. Se pare că 1 Decembrie nu face parte din calendarul creștinului, iar postul e o chestiune care se substituie oricărei „tradiții” actuale. Dacă România ar fi țara cu cele mai mari crescătorii de porci din Europa și prima țară din lume la producția de fasole, parcă aș tinde să cred că este vorba de o strategie de marketing. Dar e vorba de un mod nefiresc de a sărbători. Cel puțin asta cred. Nu pentru acest mod de a sărbători o zi națională și-au dat viața eroii noștri. Nu acesta a fost crezul celor din temnițele și închisorile comuniste care, prin atitudinea lor fermă, au scris o istorie sfântă a României. O istorie necenzurată și care nu poate fi rescrisă sau uitată, voit, vreodată. Ce a rămas după 1 Decembrie? Gustul de ciolan, fasole și țuică fiartă? Dacă da, atunci ar trebui să schimbăm culorile drapelului. Sau nu știm ce înseamnă culorile drapelului? Ce înseamnă roșul de pe drapel? Mie, doamna învățătoare care, providențial, este și mama mea, mi-a zis că roșul de pe drapelul României simbolizează sângele ostașilor și al eroilor neamului românesc. O fi așa? Sau m-a mințit doamna învățătoare? Sau mi-a ascuns atunci „tainele” rețetei ciolanului cu fasole?

Chiar dacă istoria a reținut numele oamenilor de stat care au fost prezenți la Alba-Iulia, la 1 Decembrie 1918, artizanii Marii Uniri sunt eroii români, din toate locurile și din toate timpurile, căzuți pe câmpurile de luptă și acei părinți frumoși care și-au crescut copiii în dragoste de țară, în credință curată în Bunul Dumnezeu și în lumina dăinuirii neamului în care și-au căutat mântuirea. Artizani sunt și acei preoți care, la finalul fiecărei slujbe, șopteau credincioșilor la ureche: „Nu uita că ești român!”.

Veșnica lor pomenire!

Și, fiind post, să le împărțim o strachină de lut cu fasole, fără ciolan, o pâine caldă din grâul galben de pe drapel, uitându-ne spre cerul albastru al desăvârșirii fiecăruia dintre noi, de unde vine „toată darea ce bună”.

Preot **Eugen Cătălin PĂUNESCU**
Consilier Administrativ-Bisericesc – Episcopia Alexandriei și Teleormanului
Foto: Sursa Internet

Citatul lunii

„Odată cu prima făptură apare timpul -- nu este doar o cale pe care o parcurgem, timpul este un sens, pentru că timpul și creatura sunt inseparabile, interconectate... trebuie mântuit și răscumpărat...”.

(*Haos, Lege, Libertate*, Mitropolit Antonie de Suroj)

Rubrică îngrijită de dr. **Adriana MIU**

LA LUMINA ZILEI

Dimineața

Duminică, 10 noiembrie, de la ora 8, a început să plouă mărunt, o ploaie specifică de toamnă, dar cu unele aspriri, până joi, 14 noiembrie, seara. O caracteristică nouă s-a înregistrat marți, 12, când, într-un sfert de oră, ploaia s-a transformat în lapoviță, după ora 10. A căzut o cantitate de apă între 20-25 l/m², foarte bună pentru culturile semănate.

În duminica următoare, pe 17 noiembrie, s-au produs prima brumă și prima ceață din acest sezon rece.

La prânz

În comuna Măldăieni, pe terenul fostei primării, demolată, se ridică o nouă primărie. Domnul primar Ion Oprina îmi spune că noua primărie ar trebui să fie recepționată la începutul verii 2025.

În amurg

Vântul din ziua de sâmbătă, 23 noiembrie, a avut viteză mare, intensitate mare, durată mare. Așa fiind, a dat lovitura de grație ultimelor frunze din toți arborii și pomii fructiferi din oraș.

În acest decor, roșiorenii, ca toți românii cu drept de vot, vor merge în duminicile de 24 noiembrie și 1 decembrie 2024 să voteze președintele țării și membrii Parlamentului României.

Prof. **Gheorghe TUTCĂLĂU**

DRUM
PUBLICAȚIE EDITATĂ DE CASA DE CULTURĂ ROȘIORI DE VEDE

Șef Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport
Aurelia Bărbuț
Colectivul de redacție:
Redactori: Florina Carvaci, Aurelia Bărbuț, Marinela Rușanu, Veronica Cojocaru, Gabriel Argeșeanu, Monica Tuinete
Colaboratori: Domnița Neaga, Iulian Bitoleanu, Liviu Nanu, Mihai-Atanasie Petrescu, Cristian Gabriel Moraru, Bianca Tutunaru, Argentin Șt. Porumbeanu, Ion Scarlat, Gheorghe Tutcălău, Eugen Cătălin Păunescu, Adriana Miu, Petre Bozdoc
Tehnoredactare: Vladimir Mutu
Culegere texte: Aurelia Bărbuț, Florina Carvaci, Monica Tuinete
Distribuire presă: Elvira Stângă

REDACȚIA: Casa de Cultură, str. Dunării nr. 54-56, Roșiori de Vede, Teleorman, Telefon: 0247/460619, e-mail: drum_rosiori@yahoo.com

Răspunderea pentru conținutul materialelor publicate revine autorilor.

Tiparul executat la S.C. TIPOALEX S.A. Alexandria str. Ion Creangă nr. 53, Tel./fax : 0247 / 31 18 84

AERONAVE ISTORICE RESTITUITE:

Lisunov Li-2 HA-LIX (II)

Dacă în 2024 există şi zboară în lume cam 150 de avioane DC-3 (unele chiar în serviciu prin ţări ale lumii a treia), din cele câteva mii de Li-2uri sovietice mai există un singur exemplar în stare de zbor. Este vorba de frumosul şi mult apreciatul HA-LIX, avionul restaurat de Golden Foundation din Ungaria. M-am întâlnit cu această adevărată comoară a aviaţiei mondiale de mai multe ori, la mitinguri organizate la Kecskemet, Tuzla şi Băneasa, dar ştiu că deţinătorii lui nu refuză invitaţii în multe ţări europene. Peste tot se duce în zbor, ba, uneori, execută şi zboruri cu pasageri plătitori (pe mine m-a păcălit la Tuzla, m-a acceptat pe o listă, dar apoi a anulat zborul…).

Acest unicat s-a aflat în patrimoniul Muzeului de Istorie a Aviaţiei de la Szolnok, ca exponat static, până în 1996, când un grup de specialişti entuziaşti a luat iniţiativa de a-l restaura şi reda la zbor. Demersul birocratic a fost destul de simplu – iar membrii fundaţiei l-au apreciat ca atare după ce alte tentative de a achiziţiona un Li-2 se loviseră de obstacole tehnice, economice şi formale, mai ales că au sărit în ajutorul lor toţi oficialii care au putut – Autoritate, Poliţie, Compania Malev (care încă mai deţinea documentaţia tehnică a Li-2), precum şi întreprinzători privaţi sau muzee, care au donat piese de schimb şi au ajutat la lucru. Demontarea şi curăţarea avionului de vechile straturi de vopsea, evaluarea stării generale a aeronavei şi a motoarelor, găsirea unor sisteme electronice noi şi adaptarea la vechea celulă, reconstruirea pieselor care nu mai prezentau siguranţă, adaptarea unui mobilier nou în salonul pasagerilor şi la cabina de pilotaj, plus testele statice au durat aproape cinci ani, dar rezultatul a fost exact cel sperat: la 21 septembrie 2001, Li-2ul restaurat a decolat pentru primul zbor.

E lăudabil că Golden Foundation există, că îndrăzneşte să recupereze aeronave vechi (am mai văzut, la Kecskemet şi un biplan Polikarpov Po-2, un alt avion din antichitatea aviaţiei sovietice) şi că reuşeşte să aducă bucurie atâtor pasionaţi de aviaţie.

Imaginile prezentate aici reprezintă instantanee de la apariţiile HA-LIX la mitingurile de la Tuzla, 2016, şi BIAS 2024, unde a zburat cu o escortă formată din avioanele HAWKS of ROMANIA.

Text și foto: prof. **Mihai-Atanasie PETRESCU**
Membru al Asociației Aviatorilor Brașoveni

Din tainele și frumusețile naturii

Călătoria fără întoarcere

Un oaspete rar în apele țării noastre – în Marea Neagră, în Dunăre, în unele bălți dunărene și în partea inferioară în câteva din râurile afluente Dunării – este *anghila* sau *heliosul* (*Anguilla anguilla*). Peștele acesta lung de 0,30 cm până la 1,40 m (masculii adulți 0,29-0,51 m, femelele adulte 0,42-1,40 m) care obișnuit ajunge la 2 kg se aseamănă cu un șarpe. Caracteristic pentru anghilă este înotătoarea dorsală ce înconjoară mai mult de jumătate din corp unindu-se cu caudala și anala.

Coloritul corpului este verzui închis sau brun negricios, laturile gălbui, iar pe pântece gălbui-albicios. După ce ating maturitatea sexuală, exemplarele de anghilă capătă un colorit argintiu, metalic.

Viața anghilei a fost plină de ascunse taine pe care știința le-a dezvăluit după îndelungi cercetări. Cel care a studiat îndelungată vreme viața misteroasă a anghilei a fost biologul danez *Iohannes Schmidt*, care a reușit să clarifice ciclul vital și migrațiile acestui pește. O seamă de cercetări continuă și azi pentru a lămuri și acele probleme care nu-s pe deplin elucidate.

Despre anghilă s-ar putea spune că este peștele care trăiește anume spre a întreprinde două mari călătorii în viață. Una din acestea – călătoria de nuntă – anghila o face din locurile unde și-a petrecut tinerețea către locurile de reproducere. Acesta este drumul fără întoarcere, căci odată împlinit marele act de perpetuare, anghila moare. Cea de-a doua călătorie, – călătoria vieții – o întreprind larvele de la locul de unde au luat ființă, către meleagurile de tinerețe ale strămoșilor.

În perioada adolescenței, anghila trăiește pe fundul apelor dulci ale Europei și Africii de Nord. La început, ea este un peștișor fricos, care cârduiește în zonele profundale, hrănindu-se cu răcușori, melci, peștișori.

Cu trecerea anilor, anghila prinde curaj și devine răpitor, pregătindu-se pentru a întâmpina viitoarele peripeții și greutăți ale călătoriei de nuntă. Anghila se caracterizează printr-o viață mai mult nocturnă, uneori trecând noaptea pe uscat dintr-un râu în altul.

La vârsta maturității sexuale (masculii la 8-14 ani, femelele la 10-18 ani), începe drumeția anghilei spre locurile sorocite „nuntitului”, identificate între Insulele Bermude și Insulele Indiei de Vest. Distanța pe care o parcurg perechi, perechi, măsoară cam 8.000 de km, pe care o străbat în 5-6 luni. Cu ultimele eforturi, exemplarele cele mai rezistente, ajung în Marea Sargaselor, unde femela depune icrele pe care masculii le fecundează. Puietul nu seamănă cu părinții și de aceea multă vreme s-a crezut că sunt alte specii. Calea întoarcerii spre locul de unde au plecat părinții, o parcurg în 5-6 luni. Încetul cu încetul, devin asemănători adulților care i-au zămislit.

Carnea grasă și deosebit de gustoasă a acestui pește a determinat ca unele țări vest-europene să pescuiască puietul pe care să-i continue creșterea în locuri special amenajate.

Prof. **Petre BOZDOC**
Foto: Sursa internet

Priorități românești

Dinu Lipatti

Dinu Lipatti a fost un pianist, compozitor și pedagog român născut la 1 aprilie 1917, în București și decedat în 2 decembrie 1950, la Geneva (Elveția), care, în pofida scurtei sale existențe pământești, având un destin frânt la vârsta de doar 33 de ani, este considerat a fi oglinda muzicii clasice naționale. Este cel ce în timp a devenit „cununa de simțire a unui neam”.

Provine dintr-o familie cu tradiție muzicală: tatăl său, Theodor, diplomat de carieră, era un talentat violonist amator, mama sa, Ana, era o excelentă pianistă, iar naș de botez i-a fost nimeni altul decât celebrul violonist, compozitor și dirijor George Enescu. În acest mediu, i s-au recunoscut și cultivat încă din copilărie înclinațiile muzicale. La vârsta de cinci ani, avea deja opt compoziții care în momentul actual sunt păstrate într-un caiet aflat la Cabinetul de Muzică al Bibliotecii Academiei Române. La vârsta de opt ani, este încredințat profesorilor Florica Musicescu și Mihail Jora, personalități cu care începe o serioasă și metodică educație muzicală. Cu ei, Dinu Lipatti studiază pianul, solfegiul și armonia. După trei ani, adică la vârsta de 11 ani, având deja nivelul cerut de Conservatorul București, este admis la clasa renumitei profesoare Florica Musicescu, dar continuă și cu Mihail Jora, de data aceasta abordând și compoziția.

În anul 1932, își termină strălucit studiile și la audiția laureaților Academiei de Arte a interpretat Concertul în mi minor de Chopin, dar cariera de concertist va fi inaugurată în anul următor, cu Concertul în mi bemol major de Liszt, acompaniat de orchestra Filarmonicii din București. În 1933, pe când avea doar 16 ani, obține Premiul II la Concursul internațional de pian de la Viena și faptul că i s-a decernat doar Premiul II a condus la părăsirea juriului, în semn de protest, de către faimosul pianist francez Alfred Cartot, pentru ca apoi, remarcându-i talentul și valoarea, acesta să-l invite pe Dinu Lipatti să-și continue studiile de pian sub conducerea sa la École Nationale de Musique din Paris, unde a luat și lecții de compoziție și artă dirijorală cu profesori specialiști în domeniu (Paul Dukas și Nadia Boulanger, respectiv Charles Munch).

În 1936, își începe cariera de pianist concertist cu o serie de concerte în Germania și în Italia, reputația sa crescând cu fiecare apariție în public. La începutul celui de al Doilea Război Mondial, revine la București, unde dă recitaluri de pian ca solist sau acompaniindu-l pe George Enescu. În 1943, pleacă împreună cu viitoarea sa soție, Madeleine Cantacuzino (tot elevă a profesoarei Musicescu), în Scandinavia, dar decid să se stabilească în Elveția, unde el devine profesor de pian la Conservatorul din Geneva. Își continuă totodată cariera concertistică cu recitaluri de pian sau ca solist cu orchestre conduse de dirijori renumiți și realizează în studio imprimări pe discuri. Și în timp ce se pregătea pentru un turneu de concerte în America descoperă că suferă de leucemie. Efecte curative avea cortizonul, un medicament recent descoperit, dar era foarte scump! Muzicieni precum: Yehudi Menuhin, Igor Strawinski, Charles Munch au contribuit cu sume mari pentru procurarea medicamentului, dar, după o scurtă ameliorare, starea sănătății sale a continuat să se înrăutățească. Ultimul său concert, deși slăbit, a avut loc la Besançon (Franța), pe 16 septembrie 1950, dar boala l-a măcinat rapid, iar după două luni și jumătate, pe 2 decembrie 1950, Dinu Lipatti se stinge din viață la Geneva, la vârsta de numai 33 de ani, cu partitura Quartetului în Fa minor de Ludwig van Beethoven în mână.

În memoria sa, Consiliul Național de Arte îi poartă numele, în satul Ciolcești din comuna Leordeni, județul Argeș, se află Casa Memorială, unde sunt expuse obiecte din viața și activitatea marelui pianist și compozitor, printre care și un pian Bechstein și un bust al artistului. În anul 2010, numit și anul Chopin în întreaga lume, la Cannes, s-a desfășurat Festivalul muzicii clasice, unde arta muzicală a lui Lipatti a fost votată de juriu drept cea mai bună din toate timpurile. Și, în același an, RBC Music Magazine îl clasifica pe Lipatti drept unul dintre cei mai buni pianiști din istorie, împărțind clasamentul cu Rahmaninov și Liszt. La București, s-a susținut o serie de concerte pentru omagierea marelui artist. În septembrie 2017 (100 de ani de la anul nașterii), Primăria Capitalei și Consiliul General al Municipiului București au aprobat înființarea Centrului cultural „Casa Artelor Dinu Lipatti” în semn de omagiu pentru genialul artist, având ca scop: organizarea de festivaluri, concerte și manifestări cultural-educative, publicarea unor lucrări de specialitate, partituri sau alte materiale care au legătură cu activitatea lui Dinu Lipatti.

În opinia publică internațională este amintit drept un mare compozitor, supranumit geniul culturii românești. Paul Dukas îl considera un al doilea Enescu, iar Nadia Boulanger îl desemna ca fiind cel mai mare pianist care a existat vreodată. Astfel personalitatea lui Dinu Lipatti se regăsește printre alte simboluri românești ca M. Eliade, C. Brâncuși, G. Enescu și alții.

Prof**. Ion SCARLAT**
Sursa și foto: Internet

Adolescentul de azi

În cinstea Deschizătorului de drumuri

A fost un drum lung. Am pornit pe el timorată și neștiind dacă ce fac e bine. Aveam un singur vis: ca lumea să ajungă să afle ce scriu. Prost sau nu, încă din iulie 2022, am notat gânduri și am dezbătut subiecte ce m-au măcinat de-a lungul timpului pe hârtia acestui ziar. Am crescut și am avut un proces de maturizare frumos și natural. Ba chiar, mi-am publicat primul volum în colecția *DRUM*, dându-mi seama ce fel de stil de a scrie am.

Mă aflu acum la cel de-al treizecilea articol al rubricii *Adolescentul de azi* și, în general, din viața mea. Anul 2024 este pe final și reprezintă pentru mine un mozaic de lecții învățate, din toate ariile. Ușor nu a fost nici pe departe. N-am avut mereu inspirație, chef, timp... Dar am avut întotdeauna voință. Am evoluat atât de mult în cadrul poveștilor și dramelor din caruselul numit *viața mea*, încât îmi sunt recunoscătoare că, la greu, nu am renunțat. Am înfruntat fiecare provocare cu capul sus, deși, poate, cu lacrimi pe față. Am devenit studentă și realizez cât ți se schimbă interesele odată cu un alt mediu și alți oameni. Astfel, am ajuns la concluzia că *Adolescentul de azi* a crescut și, acum, este cel de ieri. E normal, în final, pentru că ne schimbăm și schimbarea este complet firească.

În plus, se apropie Crăciunul și ziua de Anul Nou, iar singura mea dorință este să îmi găsesc și să îmi păstrez pacea sufletească. Am nevoie ca haosul să ia o pauză și să mi se dea răgazul de a-mi pune ordine în gânduri. Acesta ar fi cadoul perfect cu ocazia sărbătorii Nașterii Mântuitorului Iisus Hristos. Revelionul (din limba franceză: *„réveillon”*=„trezire”, aici cu sensul de ospăț la miezul nopții) vreau să mi-l petrec cu oamenii ce mi-au fost alături de-a lungul acestui an, indiferent de starea în care mă aflam. Totuși, am trecut prin multe etape în 12 luni: m-am pregătit pentru bacalaureat, l-am dat și l-am promovat cu o notă aproape maximă, am intrat la facultate, m-am îndrăgostit din nou, m-am mutat singură în alt oraș, au apărut oameni noi și am devenit studentă… și astea sunt doar câteva din lucrurile majore din 2024.

Încă o sărbătoare deosebită a acestei luni este cunoscută printre cei ce au luat vreodată contact, într-un fel sau altul, cu ziarul DRUM. De ce? Asta aș fi întrebat și eu acum câțiva ani, însă, de ceva timp, 19 decembrie reprezintă o dată cu semnificație, anume ziua în care ziarul a renăscut, în urmă cu 27 de ani. El a ajuns să schimbe vieți. Și dacă „a schimba” este un verb prea pompos pentru alții, în acest context, pentru mine este mai mult decât potrivit. Doar este punctul meu de plecare pe drumul meu spre excelență în literatură, nu? Și asta face el, deschide drumuri!

În final, vă urez sărbători fericite tuturor cititorilor și nu numai, momente călduroase alături de cei dragi și să ne regăsim cu bine în noul an ce ne așteaptă, sunt sigură, cu noi provocări!

Bianca TUTUNARU
studentă SNSPA,
Facultatea de Comunicare și Relații Publice

Administrația publică locală

Administrația publică locală

Lucrări pentru un peisaj urban atrăgător și un mediu sănătos

La începutul lunii decembrie, pe pietonalul străzii Rahova s-au desfășurat lucrări de înlocuire a arbuștilor uscați sau

afectați de diverse boli vegetale.

„Această acțiune a administrației locale vizează nu doar îmbunătățirea esteticii zonei, ci și creșterea biodiversității și sănătății ecologice în mediul urban. Se plantează specii precum Magnolia grandiflora, Photinia și Cupressociparis Leilandii, cunoscute nu doar pentru frumusețea lor, ci și pentru adaptabilitatea la condițiile localității noastre”, a declarat viceprimarul Cristiana Mirela Piper – Savu.

Conform inginerului horticol Lucreția Stănescu din cadrul Direcției Administrației Domeniului Public și Privat (D.A.D.P.P.), „Magnolia grandiflora este apreciată pentru florile sale mari și parfumate, oferind un aspect verde pe tot parcursul anului, în timp ce Photinia adaugă variație prin culorile sale, schimbându-se de la roșu în primăvară la verde în iarnă. Cupressociparis Leilandii, cu creștere rapidă și aspect elegant, este o altă alegere potrivită pentru peisajul pietonal”.

Aceste lucrări s-au realizat în perioada de repaus vegetal, un moment propice pentru adaptarea plantelor la noul mediu.

Ziua Națională a României sărbătorită la Roșiori de Vede

Într-o atmosferă plină de emoție și mândrie națională, roșiorenii s-au reunit astăzi pentru a sărbători Ziua Națională a României, marcând astfel 106 ani de la Marea Unire din 1918. Evenimentul a fost un omagiu adus valorilor naționale și un prilej de reflecție asupra istoriei și tradițiilor care ne unesc ca popor.

Primarul orașului, domnul Valerică Gheorghe Cîrciumaru, a deschis evenimentul cu un discurs în care a subliniat importanța Zilei Naționale și a valorilor fundamentale ale națiunii. „Astăzi sărbătorim nu doar un moment istoric, ci și spiritul de unitate care ne definește ca români. Într-o lume plină de provocări, este esențial să rămânem

solidari și să ne onorăm tradițiile”, a afirmat edilul în fața celor prezenți.

56 de familii omagiate la împlinirea a 50 de ani de căsnicie

La Casa de Cultură din Roșiorii de Vede a avut loc o ceremonie festivă în

care 56 de cupluri din localitate au fost premiate pentru împlinirea a 50 de ani de căsnicie. Evenimentul a fost oficiat de primarul Valerică Gheorghe Cîrciumaru și viceprimarul Mirela Cristiana Piper-Savu, avându-i alături pe protoereul Mircea Ionescu și preotul Dănuț Enache din partea Protoieriei Roșiori.

Ceremonia a fost marcată de un moment special, dedicat doamnei Marta Coman, care a sărbătorit venerabila vârstă de 100 de ani. Acest gest de recunoaștere a subliniat nu doar longevitatea relațiilor, ci și valoarea tradițiilor familiale în comunitate.

Sportul roșiorean strălucește prin performațe remarcabile

Sportul din Roșiori de Vede continuă să se evidențieze pe scena națională și internațională, îmbogățind constant palmaresul cu realizări notabile în diverse

discipline. Dedicarea și talentul sportivilor din această comunitate, indiferent de perioada în care au avut ocazia să se afirme, fie înainte, fie după 1989, au contribuit

semnificativ la păstrarea tradiției sportive a orașului.

În cadrul festiv dedicat Zilei Naționale a României, au fost recunoscute performanțele remarcabile ale tinerelor talente. Oficialitățile locale, ca în fiecare an, i-au premiat pe cei care au adus onoare municipiului în competiții sportive naționale și internaționale.

Printre tinerii sportivi recompensați s-a numărat Alexia Maria Brabete, în vârstă de 14 ani. Cu un palmares notabil, Alexia ocupă în prezent locul III în clasamentul național la tenis de câmp, categoria sub 14 ani, având un total de 7.919 puncte. Alexia a demonstrat, de asemenea, talentul său la nivel internațional, clasându-se pe poziția 21 în clasamentul „Tenis Europe” și făcând parte din Lotul României la prestigioasele competiții Summer CUP și Winter CUP.

Un alt sportiv remarcabil este Andrei Robert Argeșanu, în vârstă de 19 ani, care a strâns o serie de titluri și medalii strălucitoare în alegările de 400 mp, de fond și semifond. Cel mai recent, Andrei a câștigat medalia de argint la Campionatul Național de Atletism din 2024, în proba de 800 m, confirmându-și astfel statutul de multiplu laureat al competițiilor naționale.

Camelia Rebeca Afende, în vârstă de 12 ani, altă tânără sportivă talentată, a fost de asemenea premiată, obținând numeroase clasări meritorii în competițiile de atletism, cea mai strălucitoare fiind medalia de bronz la Campionatul Național de Atletism 2024, în proba de aruncare a greutății.

Acești tineri sportivi se antrenează sub îndrumarea Andreei Ramona Afende la atletism și a lui Florin Nedelcu la tenis de câmp, amândoi contribuind la dezvoltarea lor sportivă și la succesul acestora pe scena competițională

Prin rezultatele lor deosebite, acești tineri sportivi nu doar că promovează imaginea orașului Roșiori de Vede, dar devin și surse de inspirație pentru ceilalți tineri din comunitatea roșioreană.

Inaugurarea Orășelului lui Moș Crăciun

Roșiori de Vede a dat startul sărbătorilor de iarnă, vineri, 6 decembrie, cu ocazia zilei Sfântului Nicolae. Într-o atmosferă festivă, prof. Cristiana-Mirela Piper-Savu, viceprimarul municipiului, a inaugurat oficial Orășelul lui Moș Crăciun, situat în Parcul Central „Avocat Nicolae Popescu Vedea”.

Evenimentul a fost marcat de aprinderea luminițelor de sărbătoare, care au transformat parcul într-o oază de magie și culoare, aducând zâmbete pe fețele celor prezenți. Locuitorii municipiului, copii și adulți deopotrivă, au fost încântați să

admire decorațiunile strălucitoare și să se bucure de atmosfera festivă.

Fragmente de istorie locală

Cum sărbătoreau roșiorenii unirea provinciilor române cu România în urmă cu 88 de ani

Comemorarea a optsprezece ani de la unirea Ardealului, Banatului și a celorlalte ținuturi românești de peste Carpați, a avut în acest an (n.a. anul 1936) o însemnătate excepțională, anunța oficiosul local .

Această sărbătorire națională, scrie ziarul local „Acțiunea”, s-a desfășurat în localitate cu deosebit fast, dând prilej orașului și cetățenilor lui, să se îmbrace în haină de mare sărbătoare.

Încă de dimineață, s-au adunat în curtea liceului „Anastasescu”, elevii tuturor școalelor din oraș în frunte cu corpul profesoral, iar la ora 09:30 au început să sosească reprezentanții autorităților și societăților cu drapele.

La ora 10, s-a format după ordinea stabilită, un impozant cortegiu în frunte cu echipa tinerilor premilitari ai liceului cu drapelul și cu placarde numeroase pe care sta scris: „Jos revizionismul”, „Nici o bucată din pământul țării noastre”, „Trăiască România Mare întregită pe veci”, „Trăiască M.S.R. Carol II, regele tuturor românilor”...

Cortegiul, în cântecele eroice ale elevilor școalelor, a parcurs mai multe străzi până la biserica Catedralei „Sf. Teodor”, unde soborul de preoți din oraș în frunte cu părintele protopop Niculae Marinescu, au oficiat un Te Deum, răspunsurile fiind date de către corul Societății Armonia de la această biserică, sub conducerea d-lui Petre Voivozeanu, profesor și dirijorul corului. După slujba religioasă, corul a intonat „Mulți ani trăiască”.

În curtea bisericei, d. Nae Popescu – Vedea, primarul orașului, într-o frumoasă cuvântare, a arătat marea însemnătate a Unirei tuturor românilor.

S-a format cortegiul, de astădată mai impunător, la care s-a alipit personalul întreprinderilor Colțatu cu drapelul și publicul care a mers în cântece, la Monumentul Eroilor.

Aici au vorbit d-nii: I. Voiculescu directorul Liceului „Anastasescu”, profesorul Papahagi și preotul protopop Nicolae Marinescu.

După terminarea cuvântărilor, elevii școalelor și asistența sub conducerea d. Petre Voivozeanu, au cântat: „Trăiască Regele” și „Pe al nostru steag e scris unire”, cu care manifestația națională a luat sfârșit.

Carnet de reporter

Materiale didactice pentru învățământul preșcolar

Pe 9 decembrie 2024, a avut loc livrarea materialelor didactice și a produselor specifice sălilor de clasă destinate învățământului preșcolar, în cadrul proiectului „Dotarea unităților de învățământ din municipiul Roșiori de Vede cu echipamente IT, mobilier și materiale didactice”, finanțat prin Programul Național de Redresare și Reziliență (PNRR), componenta 15.

Valoarea totală a produselor furnizate celor șapte grădinițe din municipiu se ridică la 163.345 lei, sumă care nu include TVA-ul.

Aceste resurse educaționale corespund nevoilor tuturor categoriilor de vârstă ale copiilor din programele preșcolare, contribuind astfel la îmbunătățirea condițiilor de învățare.

Concursul „Bătălia cărților”

Vineri, 6 decembrie, Biblioteca Municipală „Gala Galaction” a fost locul de întâlnire pentru tinerii pasionați de literatură din Roșiori de Vede, care au participat la ceremonia de premiere a concursului „Bătălia Cărților”. Evenimentul a reliefat realizările elevilor care s-au evidențiat în cadrul competiției, menită să promoveze lectura.

Viceprimarul Cristiana Mirela Piper-Savu a subliniat importanța lecturii în dezvoltarea personalității tinerilor. „Cititul deschide noi orizonturi și contribuie la dezvoltarea gândirii critice. Succesul vostru ne dă speranța că generația tânără va purta mai departe dragostea pentru citit”, a transmis viceprimarul celor prezenți.

pagină realizată de Gabriel ARGEȘEANU

Șezătoare literară

Dacă dragoste nu avem, nimic nu suntem...

Într-o atmosferă caldă și feerică, în compania unor oameni minunați, în data de 14 noiembrie, s-a desfășurat, la Casa de Cultură din Roșiorii de Vede, șezătoarea literară dedicată toamnei, poeziei, muzicii și oamenilor. Timp de două ore și jumătate am descoperit, într-adevăr, că „toamna este mai mult un anotimp al sufletului decât al naturii" după spusele marelui filosof Friedrich Nietzsche.

Și am început „Rapsodia de toamnă" cu „Imnul Iubirii"- Epistola întâi către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, interpretat de poeta și publicista Florina CARVACI, acompaniată la chitară de artistul Tedy Stîngă.

Pe *14 noiembrie*, a început *Postul Crăciunului* - una dintre cele mai importante perioade de pregătire spirituală din calendarul crestin-ortodox, reprezentând un timp de rugăciune, reflecție și purificare înaintea marii sărbători a Nașterii Domnului. Acest post durează 40 de zile și se încheie pe 24 decembrie, în Ajunul Crăciunului. Pentru că în rubrica sa din ziarul DRUM a lansat întrebarea *De ce este nevoie de post, într-o lume care se vrea autonomă și autosuficientă?*, l-am rugat pe părintele Eugen Cătălin Păunescu - consilier administrativ-bisericesc în cadrul Episcopiei Alexandriei și Teleormanului - să ne răspundă chiar domnia sa la această întrebare și a făcut-o în stilul propriu, de neegalat. S-a accentuat îndeosebi sensul spiritual al postului, precizându-se că postul adevărat constă nu doar în abținerea voluntară de la mâncare și băutură, ci într-o străduință neîncetată de a domina, cu spiritul, cu voința, toate patimile lăcomiei. Este vorba, deci, de un efort pentru înnoirea vieții, statornicind supremația spiritului asupra trupului.

Pentru că am conștientizat încă o dată rolul postului în vindecarea noastră sufletească și trupească, am ascultat, în continuare, „*Crezul*", pe versurile lui Radu Gyr, interpretate de Monica Tuinete, referent la Casa de Cultură.

Despre însemnătatea postului dată de creștinism în viața noastră, făcând din el un act de virtute și de cult, un mijloc de progres în viața spirituală, de luptă împotriva patimilor și a poftelor, dar și despre postul practicat ca un act de pietate personală, lăsat la libera alegere și la posibilitățile fiecăruia au vorbit: prof. dr. Daniela Gheorghescu – director adjunct la Liceul Tehnologic „Virgil Madgearu"; prof. Iulian Chivu, etnolog, eseist, publicist, prozator, membru al Uniunii Scriitorilor din România; prof. Mirela Cojocaru – Școala Gimnazială „Dan Berindei".

Rapsodii de toamnă și nu numai au fost rostite și povestite de: prof. Domnița Neaga, prof. Cornel Basarabescu, prof. dr. Iulian Bitoleanu - membri ai Uniunii Scriitorilor din România; prof. Mihai Atanasie Petrescu; prof. Cristian Gabriel Moraru; prof. Ionel Scarlat; jurnalistul Gabriel Argeșeanu; diplomatul Ion Drăghici; artistul plastic Dumitru Ciocan-Sin; scriitorul Cristian Diniță.

Ne-am bucurat de participarea activă a elevelor de la Colegiul Național „Anastasescu": Adriana Nițu, clasa a XI-a, care ne-a recitat o creație proprie, și Alexandra Macacin, clasa a IX-a, însoțite de prof. Ramona Lincă și bibliotecar Daniela Delcescu, dar și a elevelor de la Liceul Tehnologic „Virgil Madgearu", dintre care s-a remarcat Anya Maria Niculcioiu, clasa a IX-a.

Marele Platon considera că „*La atingerea iubirii toți devenim poeți*". Nu știm dacă, pe 14 noiembrie, ne-am transformat toți cei prezenți la eveniment în poeți, dar, cu siguranță, am simțit atingerea delicată a iubirii, pentru că, revenind la mesajul Apostolului Pavel prezentat, la începutul întâlnirii, atât de minunat de Florina Carvaci, este cert că „*Dacă dragoste nu avem, nimic nu suntem. Dacă dragoste nu e, nimic nu e!*" . Este și mesajul pe care ni l-a transmis, la finalul *Rapsodiei de toamnă,* inegalabilul și talentatul artist - Tedy Stîngă!

Evenimentul literar a fost moderat de Aurelia Bărbuț și organizat de Primăria Municipiului Roșiorii de Vede, prin SCECS.

Aurelia BĂRBUȚ

Foto: **Aurelia BĂRBUȚ, Tedy STÎNGĂ**

Mănăstirea Coșoteni, fosta Mănăstire Drăgănești, de-o ființă cu Țara Românească

- expoziție itinerantă -

Președintele Asociației „Radu Grămăticul", gl. lt. (r) dr. Valentin Becheru, a inițiat anul trecut, sub genericul „***Zilele Mănăstirii Coșoteni, fosta Mănăstire Drăgănești***", o serie de activități menite să promoveze una dintre cele mai vechi și mai importante mănăstiri din județul Teleorman, cea pe care Constantin C. Giurescu o descria „*mică dar elegantă, bine proporționată,…".*

Evenimentul dedicat mănăstirii a continuat și anul acesta, iar activitățile desfășurate în cadrul celei de-a doua ediții au fost prezentate în numărul trecut al acestei publicații, anunțând de atunci că expoziția „***Mănăstirea Coșoteni, fosta Mănăstire Drăgănești, de-o ființă cu Țara Românească",*** organizată de Direcția Comunicații și Tehnologia Informației, Comandamentul Comunicațiilor și Informaticii, Comandamentul Apărării Cibernetice, Baza 48 Comunicații și Tehnologia Informației, Muzeul Comunicațiilor și Informaticii „General-maior Ion Cerăceanu", Asociația „Radu Grămăticul", Muzeul

de Istorie „Petre Voivozeanu" - structură a Serviciului pentru Cultură, Educație, Creație și Sport din cadrul Primăriei Municipiului Roșiori de Vede și Mănăstirea Coșoteni, va putea fi văzută, după închiderea ei la muzeul roșiorean, și la București, Sibiu și Craiova.

Astfel, în data de 29 octombrie 2024, cu sprijinul comandantului Bazei 48 Comunicații și Tehnologia Informației, colonel Alin Olaru, expoziția a fost deschisă la Muzeul Comunicațiilor și Informaticii „General-maior Ion Cerăceanu". Despre istoria mănăstirii și rolul pe care l-a avut în evoluția așezărilor din proximitate au vorbit: comandantul Comandamentului Comunicațiilor și Informaticii, general de brigadă Gheorghe Maxim; starețul Mănăstirii Coșoteni, părintele protosinghel Ciprian Florea; președintele Asociației „Radu Grămăticul", general-locotenent (r) Valentin Becheru și Veronica Cojocaru, muzeograf la Muzeul de Istorie „Petre Voivozeanu" Roșiori de Vede.

În perioada 6-8 noiembrie 2024, expoziția a ajuns la Sibiu. Deschiderea acesteia s-a făcut în prezența comandantului Școlii de Instruire pentru Comunicații, Tehnologia Informației și Apărare Cibernetică, colonel Gheorghe Șerban, și a comandantului Școlii Militare de Maiștri Militari și Subofițeri pentru Comunicații, Tehnologia Informației și Apărare Cibernetică, colonel Gheorghe Goia, a căror implicare a fost determinantă pentru reușita acestui demers expozițional la Sibiu. Alături de expoziția dedicată Mănăstirii Coșoteni,

cursanții celor două școli de elită a învățământului militar românesc au avut prilejul de a vedea și obiecte din colecția Muzeului Comunicațiilor și Informaticii „General-maior Ion Cerăceanu" și afla date despre patrimoniul acestui muzeu de la cel care îl are în grijă, plutonierul major Cătălin Vasile.

Ultima oprire a expoziției a fost la Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu" Craiova, una dintre cele mai prestigioase instituții de învățământ liceal din țară. Sprijinul acordat de comandantul colegiului, colonel Gheorghe Bobo,c și locțiitorul comandantului, colonel Leonide Cune, a fost esențial în focalizarea atenției publicului asupra monumentului istoric prezentat.

În încheiere, se cuvine să menționăm că efortul comun, colaborarea dintre instituții militare și civile, dintre clerici și laici, au dus la reușita unui eveniment menit să atragă atenția asupra unei file de istorie și credință.

Muzeograf Veronica COJOCARU

Pliculețul cu pelin

Cultura tiparului și a ecranului

Diferența între civilizația tiparului și cea a ecranului este esențială în vremurile noastre. Dacă în cuvîntul scris, argumentația, aranjarea coerentă și ordonată a faptelor, erudiția au prioritate, pe ecran este suficient să arăți bine chiar dacă bați cîmpii. Privitorul este atras de ținuta subiectului, de înfățișare și mai puțin de ce scoate pe gură. Dacă ai 140 de kg și mai ești și chel, nu ai credibilitate. De aceea, indivizi mediocri, dar aranjați cu pricepere și gust, dau bine la o bună parte din populație. La o majoritatea care, din păcate, contează.

v

Cu toții construim castele în aer. Problemele apar atunci cînd încercăm să locuim în ele.

v

Din surse credibile, aflu că Spitalul Caritas beneficiază de aparat laparoscopic și RMN. Ambele nefuncționale. Primul din lipsă de piese, al doilea din cauză de șoareci.

v

Învitație la lectură: 1. *Lumea, instrucțiuni de utilizare* de Jacques Attali (Ed. Polirom, 2024); 2. *Religia Woke* de Jean-François Braunstein (Ed. Humanitas, 2024).

Liviu NANU

Povestiri din parcare

Povestea fotografiei (II)

(Continuare din DRUM nr. 686/2024)

– De natură? Am văzut că aţi surprins fluturele ăla de pe trandafiri.

– Care fluture? A, era şi un fluture pe-acolo?

– Nu ăla vă interesa?

– Nu, de fapt mă interesează trandafirii, pentru că sunt în căutarea unui soi care ar putea fi folosit în cofetărie, adică… ştiţi dumneavoastră, esenţa, culoarea…

– Trandafirii mei să fie buni de mâncat?! Or fi, cine ştie, sunt aduşi din curte de la noi, de la Bucureşti, se ocupă soţia mea mai mult de ei… Vă pricepeţi la aşa ceva, la trandafiri comestibili?

– Nu, nene, nu v-am zis că eu sunt fotografă? Eu fotografiez, o să arăt pozele unora de meserie, unor cofetari, chestii de-astea. Eu mă pricep la fotografie, am studiat atent astea cu lumini, culori, chestii, de-aia m-a interesat culoarea florilor dumneavoastră. Dacă n-o fi de parfum, poate-s buni de pigment, ceva.

Ronţăind tacticos fursecuri, nea Mureşan dădu din cap, ca orice reporter care ia un interviu.

– Dacă or fi buni de ceva, vă aduc răsaduri de la soţia mea, ea e specialistul casei. Şiii… aţi mai găsit aşa, trandafiri sau alte chestii folositoare pentru ăştia, cofetarii?

– Neneee… ce să zic… am… nu prea ştiu. I-am servit pe unii cu informaţii din astea, poze, nu ştiu ce, dar nu prea ştiu ce-au făcut cu ele. Eu le zic unde am făcut fotografia, eventual o adresă, ceva, ei dacă îi interesează, se interesează. Şi cu ăsta, al dumneavoastră, dacă au chef, se urcă ei frumos în maşină şi vin să vă caute. Eu sunt doar fotograf.

Clătinând, nelămurit, din cap, gazda mai luă o prăjiturică.

– În tot cazu', tare bune astea. Unde e Casa Danciu asta, n-am auzit de ea?

– Aicea, în Pantelimon, lângă ăia cu machetele… acum încep să se dezvolte.

– Aha! aprobă gazda, deşi habar n-avea de machete. O să… Eu stau în partea asta, în Titan, nu-i aşa departe. Daaaa… ştiţi ceva? Pe vremuri mai făceam şi eu câte-o poză, pe vremea filmului şi a hârtiei. Mă descurcam destul de bine cu alb-negru, cu chimia, chiar şi cu reversibil, dar era scump tare, mai ales seturile… Şi nu se găsea…

– N-am apucat. Dar ştiu, mi-au zis colegii mai vechi, era greu, dar era şi frumos. Cu băile alea cu temperatură constantă, cu filtrele şi alea… Mai bine acum, măcar stau la calculator şi nu respir substanţe.

– Şiiii… reuşiţi să vindeţi pozele? Adică vă descurcaţi?

– Nene, mă descurc. Uite, am reuşit să îmi iau camere şi sticle… sticle, adică obiective, de-astea, mai adecvate pentru subiect şi pentru… am în maşina asta tot ce vreau. Uite, dacă vreau să pozez maşina aia roşie de fuge acum pe şosea…

– E un Porsche, trece mereu pe-aici.

– O fi, că nu mă pricep la maşini, dar pentru un subiect ca ăsta am o camera cu teleobiectiv, cu stabilizare, tot, o scot ca la revistă. Dacă vreau avionul ăla, să nu-mi spui ce e, că nu contează…

– Nu spun, dar e Boeing 737-800, de la…

– Da, bine, o fi, dar zic că îl pozez cu teleobiectivul de 500, de-l vezi pe nenea pilotul cum ne face cu mâna.

– Ce fain!…N-am avut eu aşa ceva, eu… cu Zorki, ca românu'… Iar acum, cu telefonul.

– Da, dar dacă vrei să scoţi bani din asta, trebuie să ai aparatură ca lumea, la îndemână, aşezată ordonat. Vezi subiectul, ţac, apuci iute camera care trebuie şi apeşi pe buton.

– Aveţi dreptate, meserie! Deci de-aia umblaţi cu maşina asta, semidubiţă, cum îi zic eu.

– Doar nu era să-mi fac depozit de aparate într-un Lăstun sau cum îi zice. Mai bine, mai ia, nene, o prăjiturică, hai, că mai am destule cutii în maşină, îi duc şi prietenei mele, la Constanţa, ţi-am zis.

Un camion care tocmai intra în parcare îi atrase atenţia fotografei. Observând că tirul are de gând să opreasca în zona dedicată maşinilor de mare tonaj, femeia exclamă:

– Nene, camionul ăsta mi-a scăpat o dată, acum câteva zile, dar de data asta nu-l mai las! Camera 4, hai repede, se îndemnă ea, fugind către Kangoo, de unde îşi luă camera şi se duse să fotografieze noul subiect. Ce-i drept, şi nea Mureşan fu nevoit să recunoască: nu mai văzuse un tir care

să ilustreze războaiele lui Vlad Ţepeş.

Delia Năstase rămase mult timp lângă camion, făcu poze şi discută amical cu şoferul. Apoi se întoarse la Renault, plasă camera în lăcaşul ei şi reveni la stăpânul parcării.

– Nene, mi-aţi purtat noroc cu parcarea dumneavoastră, am făcut rost de un material pentru o revistă pentru camionagii din Anglia, mi-o ieşi un ban bun de la ei. Uite, ca să-ţi mulţumesc, o cutie de prăjiturele de la Danciu ăla şi ultima mea capodoperă, mai spuse ea, strângându-i, bărbăteşte, mâna gazdei.

Răsfoind, încântat de calitatea fotografiilor, catalogul de produse de la Casa Danciu, nea Mureşan îşi făcu, mulţumit, bilanţul zilei: chiar dacă nu se alesese cu o poveste spectaculoasă, fursecurile aveau să le îndulcească orele următoare lui şi lui Vasile. Sigur, ar fi putut adăuga la plusuri şi „camera numărul 6", dar reuşise s-o oprească pe fotografă tocmai când băgase în viteză şi să o convingă să o ia de pe masa de beton. Păi cum ar mai fi devenit faimoşi trandafirii lui?

Prof. **Mihai-Atanasie PETRESCU**

Foto: **Aurel BUCUR**

Vârsta de Aur

Cel mai vârstnic locuitor al municipiului și 56 de cupluri roșiorene au fost celebrate la Roșiorii de Vede

La Casa de Cultură din Roșiorii de Vede, a avut loc celebrarea împlinirii a 50 de ani de căsnicie pentru 56 de cupluri din localitate.

Evenimentul a fost oficiat de primarul Valerică Gheorghe Cîrciumaru și viceprimarul Mirela Cristiana Piper-Savu, avându-i alături pe protoiereul Mircea Ionescu și preotul Dănuț Enache din partea Protoieriei Roșiori.

Ceremonia a fost marcată de un moment cu totul deosebit, dedicat doamnei Marta Coman, la împlinirea a 100 de ani de viață, cea care a fost vizitată la domiciliu de către edilul orașului și reprezentanți ai Serviciului pentru Cultură, Educație, Creație și Sport.

Tuturor sărbătoriților le urăm multă sănătate, o viață lungă și fericită!

LA MULȚI ANI!

Să mai citim puțin!

Liturghii în bibliotecă

Podul de cuvinte

Dacă acceptăm ideea poetică a lui Nichita cum că „Poetul e ca și soldatul / nu are viață personală”, atunci este neîndoios faptul că orădeanul Emil Mircea Nești este un soldat disciplinat al scrisului, care are obiceiul de a migăli zilnic texte. Poetul însuși recunoaște: „Mă întreb ce o să fac de luni / Firește ... tot texte.”. Truda zilnică a acestui iscător și iscălitor de texte s-a concretizat de-a lungul deceniilor în zeci de manuscrise pe care le păzește ca un dragon în cufărul său și din care nu se încumetă decât la răstimpuri să scoată câte unul pe care să-l încredințeze tiparului.

Cel mai recent manuscris de poezii pe care am avut plăcerea de a i-l citi este *Podul din Parcul Karajan*, în care descoperim un discurs liric de o simplitate și o profunzime nebănuite. Iată o mostră care trădează predilecția spre reflexivitate a poetului: „Obișnuința își face loc dând / din coate, agitîndu-se, / trecând peste orice obstacol. / E campioană / la 110 m *gânduri*” (*Obișnuința*).

Această reflexivitate spontană este presărată de multe ori și cu o doză însemnată de ironie și umor. Poetul înțelept, cu o uriașă experiență de viață, ne dă sfaturi despre cum trebuie să ne comportăm cu femeia de lângă noi, ca în poemul *Gânduri serioase*, de pildă: „Femeia de lângă tine este / de partea ta, te completează / atâta timp cât e ținută / în brațe. / N-o lăsa să-ți scape / dacă ai gânduri serioase / profită să treci pe la *Sfat*. / Nu întrece însă / măsura. / Toate lucrurile / au un început bun / dar restul ... e cumva aiurea.”.

Alteori, poetul „cu inima lui de 16 ani”, visează la fecioare frumoase care i se lipesc de suflet ca un pansament și scrie cuvinte îndrăgostite: „Ridic ochii spre cer / îi cer mii de scuze / Am păcătuit doar gândind / că aș putea / să mă îndrăgostesc / de o prea frumoasă / fecioară / nu-i titlu de poem / și totuși știe / cum să se lipească de / suflet / și-i place să stea așa / sudată cu fire / nevăzute.” (*Medicament*).

Din când în când, efortul de a recompune realitatea poemului din cuvintele puzzle este prea mare și atunci combinarea acestora pare ușor suprarealistă, lipsită aparent de orice logică: „Prelucrarea cuvintelor puzzle / devine un / blat de poeme / amestecat fără o anume / logică” (*Blat puzzle*), dar lucrul nu trebuie să ne mire. Macedonski afima, de altfel, în urmă cu aproape 150 de ani, în articolul *Despre logica poeziei*, primul manifest al poeziei moderne românești, următoarele: „… proza se conduce după o logică și poezia după alta (…) A fi poet înseamnă a fi poet și logica poeziei este, dacă ne putem exprima astfel, nelogică într-un mod sublim.”.

Totuși, poetul nostru respectă un regulament de ordine interioară, după cum descoperim în această confesiune lirică: „Cum se scrie un roman / nu știu dar încerc / Mă încumet cu greu / să dau vreun sfat / Greu aș renunța / la textele astea / care oficial ar trebui / să le zic poeme / Oricum sunt grupaje de litere / întrerupte din curgerea lor / de aliniate, pauze sau semne / de punctuație” (*Regulament*).

Inima-grădină, în care își cultivă cu dibăcie sentimentele, constituie orizontul filosofic al oricărui poet autentic care ne introduce în raiul cuvintelor: „Desprins e acest poem / dintr-o paletă de culori / nici nu mă leg / nici nu mă lipesc deși / ar fi un tablou divin / poate întreabă cineva / vreun turist curios / despre cel dintâi Adam / sau cum a apărut Eva / în grădina-inimă / într-un capăt de Rai / Pământ în transformare.” (*Orizont*).

Titlul volumului de față, *Podul din Parcul Karajan*, este până la urmă unul simbolic, căci un pod nu-i altceva decât un simbol al trecerii dinspre lumea profanului spre cea a sacrului, în cazul de față, spre cuvintele resacralizate de către poet. Maestru de ceremonii: Emil Mircea Nești, care emană atâta forță în lirismul lui inexpugnabil ca un fort, fără să depună prea mare efort. *Podul din Parcul Karajan* este un pod de cuvinte durat de poetul Emil Mircea Nești ca să poată veni în întâmpinarea cititorilor săi, iar aceștia, la rândul lor, să-l poată traversa, cu încredințarea că vor găsi un vrăjitor al cuvintelor.

Până la urmă, literatura nu este altceva decât o modalitate îndelung sublimată de comunicare și cuminecare între oameni, care devine futilă în absența oricărui cititor. Ce reușește Emil Mircea Nești să realizeze în acest nou volum este tocmai acest lucru: să dureze un pod de cuvinte între el și cititorii săi, adică o punte de comunicare și împărtășire a ideilor, senti-mentelor, valorilor. Sau, dacă citim cuvântul *pod* invers, este un *dop* la sticluța în care poetul Emil Mircea Nești păstrează esența tare a inimii sale.

Felicitări, poete, și inspirație rodnică!

Labirintul politic, de George Băicoianu

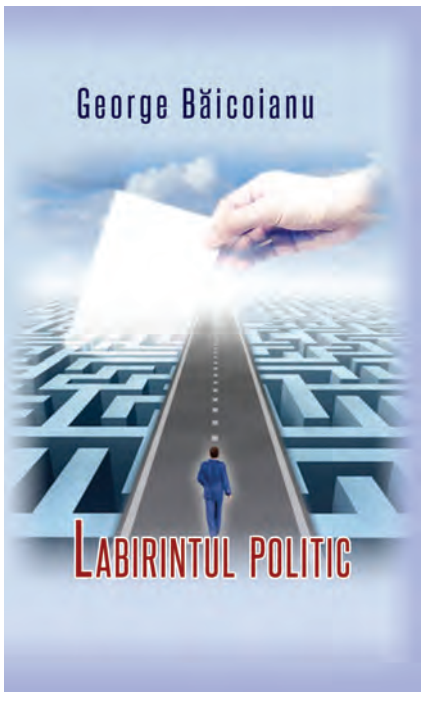

Deși este conștient că „Despre politică nu poți să vorbești decât în cuvinte cu dizabilități”, poetul teleormănean George Băicoianu listează la „Bursa cuvintelor” volumul *Labirintul politic*, un pamflet virulent la adresa politicianismului atât de venal din societatea românească încât exclamăm și noi dimpreună cu poetul latin Juvenal: Difficile est satiram non scribere!

Autorul evidențiază diferențele dintre oamenii simpli, demni, cu credință în Dumnezeu și oamenii politici, mincinoși patologici și corupți, care, la răstimp de patru ani, le oferă propriilor concetățeni panem et circenses doar pentru a le distrage atenția de la lucrurile cu adevărat importante.

George Băicoianu practică în volumul *Labirintul politic* un discurs liric care funcționează precum „une critique de combat”, în care ideile dense și fecunde ce dau seama despre bâlciul deșertăciunii din politica autohtonă sunt un memento să nu mai repetăm erorile tragice ale trecutului.

Prof. **Cristian Gabriel MORARU**

Lecturi în lumină

Luminița Zaharia: Iulius Tescovin

Apărută la Editura AM PRESS, București, 2021, sub semnătura cunoscutei scriitoare Luminița Zaharia (născută la Turnu-Măgurele, dar trăitoare în București), autoare a peste douăzeci de volume, cartea *Iulius Tescovin* ne pune în fața unui gen de literatură care îmbină în același timp liricul, epicul și dramaticul.

În prima parte a lucrării, ne este prezentat Iulius Tescovin, un personaj simbol, cu care ne-am mai întâlnit în cartea de proză scurtă *Acronimele lui Pascal* (Ed. SemnE, București, 2015), însă, de data aceasta, autoarea lărgește sfera dezbaterilor privind viața și preocupările personajului, *experimentările* acestuia.

Subtitlul volumului, „piesă în șapte acte...”, ne duce cu gândul la o operă dramatică, în care ne așteptăm să găsim caracteristicile genului: personaje în dialog; prezența monologului; textul divizat în acte, scene, tablouri; intervenția autorului doar în indicațiile scenice, decoruri, interpretarea rolurilor de către actori... Vom găsi, însă, un personaj, Iulius Tescovin și pe autoare într-o triplă ipostază: autor, narator, personaj.

Partea a II-a, cea mai amplă, aduce multe informații care completează biografia personajului masculin. Întâlnim aici fragmente din copilăria și adolescența lui Iulius, fragmente din jurnalul pe care acesta l-a ținut, scrisorile primite de la biograful său (autoarea cărții), mărturisirile copiilor lui Tescovin, poezii scrise de cei doi protagoniști (autoare, personaj), scrisorile lui Iulius către copiii săi...

Partea a III-a este foarte scurtă și are un caracter deschis. Luminița Zaharia îi invită pe cititori să continue ei „povestea”, oferindu-le câteva sugestii: „ Nu e nevoie să fiți scriitori, să aveți un așa-zis talent de a scrie, atestat de critici sau de zei. Nu vă trebuie decât suflet. Și sinceritate. Și un pic de curaj, trebuie să admit. Așterneți pe hârtie ce n-ați îndrăznit niciodată. Continuați povestea lui Iulius Tescovin. Sau pe a mea. Sau pe a voastră. Certați-vă, pedepsiți-vă, iertați-vă, iubiți-vă pe voi înșiși. Salvați lumea, salvându-vă pe voi...”

Dincolo de aparenta „poveste” a lui Iulius Tescovin, scriitoarea Luminița Zaharia sondează cu un ochi critic realitatea, și, sub masca ludicului, atacă aspecte sociale, politice, economice, ecologice... ale lumii de azi marcate de contradicții, de răsturnări de valori și de negare a lor. O lume în care oamenii sunt incapabili să se exprime. Ei trăiesc în locuințe cu tavan (metaforă a mărginirii și suficienței lor), viețuiesc în „cutii” (pentru că „trăim pe o sferă, ne-am inventat o lume a cutiilor”), creează reguli doar pentru a fi încălcate, se premiază reciproc... Unii dintre oameni urcă pe podiumuri de câțiva centimetri și promit mulțimilor de gură-cască lucruri irealizabile. Oamenii aduc pe lume copii, pentru a-i abandona în cărucioarele de la mall-uri. Gică Contra conduce lumea. Iresponsabilitatea omului a dus la deprecierea mediului ambiant, prin tăierea pădurilor, prin uciderea animalelor și restrângerea habitatului acestora. Spiritul de autodistrugere ne-a fost proiectat genetic, alături de spiritul de turmă...

Experimentările lui Iulius Tescovin, care venise „pe lume cu o menire clară: să experimenteze”, oferă autoarei prilejul de a scoate în evidență carențele sistemului: omul se autodecimează; asistăm la o cvasi-izolare și eradicare a școlii, a mass-mediei; societatea tinde să devină un matriarhat, aluzie fină la existența familiilor monoparentale; bărbații sunt la vânătoare sau țin ședințe de „dezîndoctrinare a grupului”...

Sătul de larma copiilor și de cea umană, în general, Iulius se retrage în bârlogul unui urs (că și așa ursii colindă prin orașe!), unde *experimentează* comuniunea cu natura. Încălțat cu opinci confecționate din blana unui bursuc, Tescovin începe să dobândească deprinderile animalului sacrificat, să sară în sus, spre a prinde muscuțe pentru a se hrăni. (Frumoasa comuniune cu natura!)

Continuând *experimentarea*, Iulius Tescovin ajunge, pe rând, în „Țara timpului iremediabil pierdut pe care nimeni n-are chef să-l regăsească”; în „Țara lalelelor încrucișate cu mult prea subestimatele râme”; apoi, în „Țara minților cândva strălucitoare, în prezent în stază, dar cu stil”.

În fine, personajul, care în copilărie se retrăsese pe o insulă pustie, se retrage acum într-un castel părăsit, unde se va strădui din răsputeri să îi dărâme tavanul.

Un astfel de personaj complex, nonconformist, nu putea să nu aibă un sfârșit apoteotic: regăsindu-și o veche iubită, aceasta îl va înjunghia mortal...

Ca și cititor, ajungând la finalul cărții, constat cu mâhnire că toată truda lui Iulius Tescovin a fost zadarnică, sacrificiile absolut inutile, cu alte cuvinte, am putea spune că omenirea, de-a lungul existenței sale, n-a învățat nimic din propriile greșeli!

Cu o imaginație debordantă, Luminița Zaharia își prezintă „povestea”, învăluind-o într-un umor de foarte bună calitate, în ironie și autoironie, ambele duse până la sarcasm: „Când te ironizezi, parcă te eliberezi, te privești cu mai multă îngăduință, pe urmă, și-ți cresc brusc stima de sine, adică, vezi Doamne, sunt un fel de erou, că-mi recunosc franc metehnele și le ofer gratis oprobiului public...”

Scriitoarea face dovada unor vaste cunoștințe în diverse domenii: astronomie, psihologie, gastronomie, biologie, numerologie, semne zodiacale, artă plastică, muzică..., pe care le valorifică inteligent.

Într-o lucrare, importante sunt reușitele, iar Luminița Zaharia ni le oferă cu prisosință.

Iulius Tescovin este o carte delicată, inteligentă. Am parcurs-o însoțită parcă de un ghid care știe să vadă, să înțeleagă și să ne facă pe noi, cititorii, să înțelegem...

Prof. **Domniţa NEAGA**
Membră a Uniunii Scriitorilor din România

Meridiane critice

REBREANU ȘI INVOCAREA DIVINITĂȚII

Două articole cu denumire aproape identică, *Cred* și *În ce cred?* sunt purtătoarele de crez artistic și atitudine față de divinitate. Una pur **creștină,** a artistului convins că Domnul îi oferă focul sacru al inspirației, că fără ajutorul Lui escaladarea treptelor scriitoricești nu ar fi cu putință. Încă din primul enunț, nu apare nici un dubiu în privința creștinismului rebrenian, deoarece la întrebarea firească *În ce cred* (*Opere 16, Însemnări de-o zi,* 1909-1943, Ed. Minerva, 1995, pp. 323-324), confesiunea tranșantă „Cred în Dumnezeu, izvorul unic al oricărei posibilități de credință. Socotesc… (aceasta - n.n.) ca o temelie firească” se regăsește și în posteritatea literară și filosofică de notorietate, în *Viitorul religiei* (de Richard Rorthy și Gianni Vattimo, moderați de Santiago Zabala, Ed. Paralela 45, 2008).

Cum s-ar defini El în termenii lui Rebreanu? În mai multe feluri. Ba „începutul și sfârșitul”, „ba „speranța și consolarea”, furnizorul de optimism, milă, toleranță, cel tonifiant, generator de încredere în sine, „marele tot”, cum s-a pronunțat și poetul din Lancrăm, elementul lucid ce permite „justificarea universului”, logica dăinuirii. Apropo de vocabula *milă.* De parcă ar fi știut gândul înaintașului din Carpați, același cugetător Umberto Eco opina că „în conflictele de credință - și numai, n.n. - vor trebui să prevaleze Caritatea și Prudența” (Carlo Maria Martini și Umberto Eco, op. cit., p. 93).

Printr-un alt exercițiu al imaginației, cauza disipării religiozității ar putea fi echivalentă cu pierderea dragostei de viață – nu în sens epicureic – și instalarea deprimării, a lipsei de scop în viață, caz tipic de pesimism, or Tatăl ceresc ne infuzează, când meritățm, licăriri de nădejde, izbândă. Nu moartea păcătosului sună deviza, ci mântuirea. Se ivește, desigur, în acest mod o incatenare de fapte pozitive, visuri, aspirații. „Cine crede în Dumnezeu crede în om”, mai glăsuiește prozatorul nostru, clară asumare a teismului, comparativ cu insul/ creatorul/ intelectualul îndoielnic. În mod progresiv, se încurajează umanismul, cu argumentul „Credința în Dumnezeu mă face să cred în om” (L. Rebreanu, op. cit., p. 323). Rebreanu dixit. Politeismul nu se concepe, deoarece există un singur zeu - „Dumnezeul meu e al tuturor oamenilor și al tuturor timpurilor, un fel de Alfa și Omega.” Mai departe, detectăm noi explicații despre implicarea Celui de Sus în plan real: „în pofida „minții noastre șubrede”, totuși, El asigură „rostul omului și al lumii, principiul ordinei supreme”. La conjectura că l-am pierde/ ignora, din varii motive, pe Hristos, atunci, în mod cert, s-ar destrăma și dragostea de viață, nu în sens hedonist, ca și dreptul de a ființa (inutil) pe pământ. Automat „credința în Dumnezeu mă face să cred în om” (ibidem, alineatul al treilea), a rămâne de aceeași baricadă cu aproapele la necaz (cf. și „Decalogul” din *Biblie*, în speță, *Să-ți iubești aproapele*…), aidoma samariteanului răsărit din neant, altruist, nu nepăsător, imun la suferința acelui jefuit la drumul mare. De aici e un pas la constatarea în paragraful patru cum că omul are o calitate primordială – bunătatea, idee întâlnită și la Jean Jacques Rousseau - *Omul e bun de la natură, dar societatea îl perverteşte.* Chit că întâmplările existenței par/ pot demonstra contrariul, iar un grăunte de omenie/ cumsecădenie pură se află în orice făptură umană, indiferent de gradul de ticăloșie acumulat… Să deducem că nimeni nu-i condamnat apriori la iadul veșnic?! Am recupera sugestia cristalizării a două categorii umane, *virtuosul* și *viciosul*. Recomandarea tacită - a te integra într-o comunitate primenită, cu condiția de a fi un mărturisitor al Domnului, un creștin care la nivel intenșional și declarativ are convingeri ferme, nu șovăie, nu se clatină la primul obstacol - vezi Pilda semănătorului și cele 4 semințe aruncate.

Leitul-motivul „Mi-e dragă viața” se completează prin aserțiunea „Mi-e drag omul”, cu semnificația de „îl respect/ admir/ prețuiesc”, stare emoțională nedisimulată. De fapt, alternanță de propoziții implicite și explicite. În special, din pasajul că dumnezeirea ar fi „taina cea mai misterioasă”(L. Rebreanu, op. cit., p. 324). Finalul e apoteotic, relaționând cu literatura: „Credința e astfel și izvorul scrisului meu” (ibidem). Firește că artistul încearcă să pătrundă/ să se raporteze la taina creștină, situație ce ne duce cu gândul la poemul lui Blaga, *Eu nu strivesc corola de minuni a lumii*, dar în altă interpretare/ cheie din moment ce s-ar institui normalitatea „că numai arta născută din credință devine merinda sufletului” (ce metaforă!). O precizare - „credința autentică zămislește arta utilitară” ne poartă cu mintea la curentul filosofic *utilitarismul* conceput de John Stuart Mill. Contemplație? Reflecție? Convingere cu iz etic? Ecou din Kant și a sa definire a artei drept finalitate fără scop? Poate că nu. Oricum, se deduce că arta îndeamnă la delicii elevate, împlinire, satisfacție indicibilă, garantând că „bucuria mângâierii o poate dărui din belșug”.

Prof. dr. **Iulian BITOLEANU**
Membru al Uniunii Scriitorilor din România
Foto: Sursa Internet

Oamenii sfinţesc locul

Vladimir I. Alexandrescu, modelul unui profesor

Vladimir Alexandrescu, profesor de limba franceză aproape un deceniu la toate liceele roșiorene existente în perioada 1968-1978, în orașul de pe Vedea, baza fiind Liceul Economic, s-a născut la 4 decembrie 1943, în Roșiorii de Vede. De altfel, întreaga sa viață de elev, școala primară, gimnaziul și liceul s-au derulat în aceeași localitate, studiile continuându-le la Facultatea de Filologie a Universității C.I. Parhon din București.

Părinții săi, tatăl, Ioan (Jean) Alexandrescu, el însuși profesor și director adjunct al Liceului (actualul Colegiu Anastasescu), până în momentul decesului (1965) și mama sa, Lucia Alexandrescu (Chiritescu), proveneau din familii cu o îndelungată tradiție didactică și nu numai.

În arborele genealogic al profesorului Vladimir Alexandrescu, vom întâlni personalități remarcabile ale culturii române, precum Minerva Alexandrescu, învățătoare în comuna prahoveană Șoimari, autoare a unor frumoase volume de povestiri, poezii și fabule dedicate copiilor; Sebastian Miulescu, directorul Școlii de Arte și Meserii din comuna Miroși, cel care a determinat îndreptarea către o carieră beletristică a marelui romancier Marin Preda. (Copil fiind, elev, acesta prezentase la admitere o lucrare excepțională la proba de limba română. Sebastian Miulescu, constatând frumusețea lucrării, l-a chemat pe tatăl viitorului prozator și i-a sugerat să-și îndrepte copilul către o școală în care să-și poată pune în valoare talentul pe care îl demonstra micul Preda încă de atunci. Și nu s-a înșelat); Nicolae Miulescu, inginer topometrist, discipol al istoricului Nicolae Densușianu, autorul unei lucrări, („DA.KSA. Gods country” - Dacia - Țara Zeilor), de referință pentru cercetarea antichității românești și căreia Vladimir Alexandrescu, student fiind, îi făcuse corectura în limba română. Ca să nu-l uităm și pe Marcel Chiritescu, vărul doamnei Lucia Alexandrescu (Chiritescu), care în anii liceului inițiază împreună cu câțiva colegi de la Liceul „Ioniță Asan” din Caracal, în anul 1959, organizația anticomunistă „Vulturul Negru”, ceea ce i-a adus o condamnare de 18 ani de muncă silnică, din care a executat până la urmă doar cinci. Și înșiruirea ar putea continua nu fără a uita, de pildă, pe Pretorian Vlaiculescu, unchi dinspre tată, dirijor și compozitor, devenit celebru prin aranjamentul muzical al unei piese corale, „Brâul amestecat”, devenită piesă corală nemuritoare.

Revenind la profesorul Vladimir Alexandrescu, în 1968, tânăr absolvent de facultate, după un debut didactic la Școala Generală din Balaci (Teleorman), de doar o lună, ca profesor de limba română, un interval scurt, dar suficient pentru a determina destinul poetic al unuia dintre autorii importanți de astăzi, Teodor Răpan, este transferat la catedra de limba franceză la Liceul Economic din Roșiorii de Vede. Aici, își va câștiga rapid dragostea și aprecierea colegilor de cancelarie cât și, mai important, pe aceea a elevilor săi.

Prin cultura sa, prin amabilitate, afișate fără ostentație, prin inventivitate și implicare, a devenit unul dintre promotorii vieții sociale și culturale, nu doar a liceului, ci și a orașului. Atragerea elevilor săi în activități artistice, el însuși demonstrând excelente calități de actor în grupul de teatru al Casei de Cultură, dar și de autor al unor texte poetice sau dramatice pentru formațiile de elevi, l-au transformat într-o adevărată personalitate a urbei Roșiorii de Vede.

Orele sale de limba franceză, „înmulțite” în timp și la celelalte licee roșiorene, deveniseră pentru elevii săi adevărate reprezentații teatrale, în care limba lui Racine le devenea familiară cu toată frumusețea și originalitatea stilistică a graiului parizian, ariditatea exercițiilor gramaticale fiind depășită printr-un permanent apel la contextualizare, prin informații, ținând de devenirea istorică a Franței, evocată prin evoluția unor reguli sau expresii lingvistice, de modul în care noi, neolatinii de la Dunăre, având drept capitală un oraș considerat a fi „Micul Paris”, am ajuns a fi componenți ai familiei francofone.

Dar așa cum afirmam mai sus, profesorul Vladimir Alexandrescu este remarcabil, dincolo de calitatea prestației sale didactice, cea reținută ca atare la toate inspecțiile de specialitate, pentru arta adaptării cerințelor programei la nivelul de înțelegere, de cunoștințe și posibilitățile reale de învățare ale elevilor, mai ales ale acelora de la cursurile serale, prin prezența sa socială. Și, în acest sens, aș cita doar modul în care a reușit, de pildă, să reunească, în susținerea echipei locale de fotbal Rova-Roșiori, din divizia B, pe elevii tuturor liceelor din oraș. Un imn scris de el și adaptat pe o melodie cunoscută, un drapel personalizat cu numele echipei, mulțimea de susținători strânși în zilele de meci pe străzile orașului pentru a mărșălui spre stadion, generau în acei ani puternice emoții reprezentanților structurilor de

ordine publică din oraș, neliniștite să vadă, pe străzile liniștitului târg teleormănean asemenea zgomotoase (ce-i drept, la modul plăcut), manifestații. Sau, în același sens, capacitatea de a contribui, prin spectacolele organizate, la descoperirea de talente care, mai apoi, au devenit veritabile stele ale muzicii noastre populare. Amintesc aici doar pe minunata Floarea Calotă, cea care se identifică esențelor străvechii vetre folclorice a Teleormanului. Căci inegalabila interpretă a „Cântecelor vechi” și-a descoperit practic vocația pe scena improvizată a cantinei Liceului Teoretic Nr. 1 (azi, Colegiul Național Anastasescu) din Roșiorii de Vede.

N-am să omit nici îndrăznețele, pe atunci, și probabil și astăzi, experimentele sale didactice. În primul rând, invitarea la sfârșitul fiecărui trimestru, la el acasă, (avea o sufragerie foarte spațioasă), a elevilor claselor terminale la care era diriginte. Muzica bună, ceva cafea, niște răcoritoare și mai ales conversația într-un mediu prietenos și deschis întăreau încrederea viitorilor absolvenți în capacitatea de a-și alege și gestiona cum se cuvine viitorul. Sau deplasarea, cu elevii acelorași clase, de-a lungul anului, în ziua liberă, adică duminica, la spectacole la București. Întoarcerea se făcea cu un accelerat de dimineață, care sosea la Roșiori, cu mai puțin de o oră înainte de începerea cursurilor școlare. Dar, niciodată, niciun elev și, desigur, nici profesorul Vladimir Alexandrescu, nu a ratat prezența la școală. Niște lecții de viață, care, sunt convins, n-au fost și nu vor fi uitate de nimeni, niciodată.

Aici se încheie activitatea profesorului Vladimir Alexandrescu la Roșiorii de Vede. În toamna anului 1978, a părăsit profesoratul, un fel de a spune, pentru că a înlocuit catedra profesorală cu funcția de inspector de învățământ la Centrala Cimentului din Ministerul Economiei Forestiere și Materialelor de Construcții București. Cu același succes, cu aceeași aplicare.

După decembrie 1989, Vladimir Alexandrescu și-a continuat cariera, întâi ca ziarist (1990-2002), încununată, între altele, cu premiul „Constantin Bacalbașa”, pentru serialul investigativ „Din arhivele secrete ale Ministerului de Interne”, și cu titlul de laureat al Ordinului Ziariștilor Profesioniști din România, clasa I în grad de „Senior” (1999).

Din anul 2002 și încă și acum, profesorul Vladimir Alexandrescu își continuă activitatea, în poziția de „Consilier” al Președintelui Institutului Național de Statistică și „Purtător de cuvânt” al acestuia, una dintre cele mai vechi și prestigioase instituții publice din România.

De adăugat, în încheiere, că, în același timp cu activitatea profesională curentă, Vladimir Alexandrescu nu și-a uitat una dintre vocațiile sale de tinerețe: scrisul.

De la „Șase zile care au zguduit România” (1995), „Anul nou se naște în sânge” (1998), volume document despre modul în care a fost implicat Ministerul de Interne în evenimentele din decembrie 1989, până la ultima apariție, „Eminescu, profesor de statistică” (2023), numele Vladimir Alexandrescu stă ca semnătură și la sute de articole și studii apărute în publicații dintre cele mai diverse, completate fiind de numeroase apariții în emisiuni Radio și TV, la conferințe și simpozioane pe teme care, de multe ori, exced domeniul statistic în care astăzi reprezintă o autoritate recunoscută. Este prezent alături de soția sa, Alexandrina (Pușa) Alexandrescu, și ea tot roșioreancă, absolventă a Liceului Anastasescu (promoția 1971), la întâlnirile de promoții ale foștilor liceeni.

Prof. **Argentin St. PORUMBEANU,**
membru UZPR
Foto*: arhiva personală a autorului*

„Se consfinţea că revista (sau gazeta) *Drum* este oficios al grupării şi se hotăra înfiinţarea unei edituri”

Fragment din interviul cu Nicolae Stănescu - Udrea, bazat pe memoriile sale nepublicate „Scurtă mărturie. Considerații privind condițiile și cuprinsul publicației democratice *Drum*”, apărută la Roșiorii de Vede în perioada 1935 – 1940, de la nașterea căruia s-au împlinit 115 ani pe 13 iulie 2024.

Nicolae Stănescu – Udrea a redactat și condus, la început cu Petre Frânculescu, apoi singur, periodicul „Drum” – literar, cultural, informativ (Stan V. Cristea, *Dicționarul scriitorilor și publiciștilor teleormăneni*, Ed. Rocriss, Alexandria, 2005), fiind, de asemenea, secretar al Grupării literare „Drum”.

Interviul face parte din volumul dedicat care va apărea la împlinirea a 90 de ani de la apariția ziarului „Drum”.

Gabriel Argeșeanu: Cum a influențat apartenența socială a tinerilor scriitori din generația dumneavoastră viziunea și temele abordate în creațiile literare ale grupării DRUM, având în vedere contextul provocărilor specifice cu care se confrunta provincia în anii '30? Ce impact a avut gruparea asupra promovării literaturii provinciale?

Nicolae Stănescu - Udrea: Făceam parte dintr-o generație, într-un fel fericită, care, din adolescență, s-a putut bucura de

poezia – neînvățată în școală, dar știută pe de rost – a unor scriitori ca Arghezi, Bacovia și Blaga; de literatura adusă parcă din rănițe de foștii combatanți Camil Petrescu sau Cezar Petrescu; am fost fascinați de poezia, încă netălmăcită în limba română, a răscolitoprului poet Serghei Esenin; am putut citi, din prima serie, „Biletele de papagal”; citeam până și revista „Unu”.

Astfel, un număr de băieți născuți în jurul anului 1910 – cinci-șase din Roșiori și împrejurimi, doi-trei din Turnu Măgurele și alți doi-trei de pe Valea Călmățuiului – îndrăgostiți de slova scrisă, am început să ne încercăm condeiele, să scriem și să publicăm poezii, poeme în proză, în diverse reviste din Capitală sau din județ. Eram, sau credeam că suntem, că puteam deveni scriitori. În revistele care au început să fie scoase în județ, când de unii, când de alții, ne întâlneam la „SO4H2”, la „Atom”, etc. Astfel, treptat și pe nesimțite, ne-am pomenit grupați.

„Gruparea DRUM”, cu statut și cu proces-verbal, s-a constituit mai târziu, prin 1937 (n.a. ședința de constituire a avut loc pe 12 septembrie 1937 în localitatea Salcia, județul Teleorman), dându-se doar formalitate unei stări de fapt. Se consfințea faptul că revista (sau gazeta) „Drum” este oficios al grupării și se hotăra înființarea unei edituri.

Ne strânsese la un loc, aș spune în echipă, și ceea ce acum mi se pare esențial: apartenența socială comună. Toți eram fii de țărani (majoritatea) sau de mici meșteșugari. Un singur poet boem dintre noi era fiu de popă.

Una dintre dragostele noastre mai vechi era provincia. Știam cum arată târgurile provinciale, trăiam doar în ele, eram conștienți de racilele lor. Dar generalizarea discriminatorie a calificativului că orice vine din provincie este provincial, neapărat provincial (cu alte cuvinte, provincial capătă sensul peiorativ de prost, naiv, copilăresc, diletantism) nu ni se părea injurioasă, ne înfuria... Într-un număr din „Drum”, o notă polemică se încheia cu (citez): „N-o fi provincia ca-n poeme, dar nici de râs nu e...”. Mahalaua, cât era – și era – exista de-a lungul și de-a latul țării, fără să se oprească la linia de centură a Capitalei!

Iubeam locurile noastre de baștină și luptam pentru schimbarea la față a provinciei, pentru reabilitarea ei, în sinea noastră rămânând, altminteri, lucizi. De aceea, să mă citez: „În provincie se scrie prost. Mai mult prost. Și lucrul acesta este atât de important încât provincialul trebuie să se ridice împotriva… provinciei. Năzuind către o gazetă a provinciei care să fie oglindă și manifest ale spiritualității locale, instrument de afirmare a posibilităților literare, artistice și de înțelegere a problemelor sociale (…) care să corespundă unor cerințe și, în același timp, să cuprindă un minimum de valoare ca factor de cultură, fără de care nu o înțelegem”.

Ca să închei cu dragostea noastră, trebuie să mai citez câteva rânduri: „Scriitorul provincial trăiește sub condiția umană. Această subiacență la nevoile vieții explică într-o anumită măsură atât de trâmbițata sterilitate a provincialului. Brutalizat de proza amară a vieții, proză pe care mai mult o trăiește decât o scrie – nu mai

Zaharia Stancu și Nicolae Stănescu - Udrea, la București, în 1943, discutând despre posibila reeditare a ziarului „Drum”.

poate evade din crusta ei în avânturile inspirației către regiunile azurate unde sălășluiesc muzele”.

Gabriel ARGEȘEANU

Ziua Națională a României – sărbătorită la Roșiorii de Vede!

- continuare din pag. 1

istoria modernă a României, a aparținut prof. dr. Florin Iordăchiță.

În ultimii ani, de Ziua Națională a României, Administrația publică locală premiază *performanța și pasiunea* unor tineri roșioreni care fac cinste acestui oraș. Anul acesta, vorbim despre trei sportivi cu rezultate de excepție și anume: Camelia Rebeca Afende – 12 ani, medaliată cu bronz la Campionatul Național de Atletism 2024, proba de aruncare a greutății; Alexia Maria Brabete – 14 ani, cea care, în

prezent, ocupă locul al III-lea în clasamentul național la tenis de câmp, categoria sub 14 ani, cu 7.919 puncte, în acest an deținând și locul I. De asemenea, Alexia a ocupat poziția 21 în clasamentul internațional „Tenis Europe” și a făcut parte din Lotul României care a reprezentat țara la Summer CUP și Winter CUP; Robert Andrei Argeșanu – 19 ani, vicecampion național și medaliat cu argint la Campionatul Național de Atletism 2024, în proba de 800 m. Felicitări, dragi tineri!

Și de la performanțele și pasiunile acestor tineri sportivi, am revenit la eroii zilei, cei care au luptat pentru apărarea ţării, credinţei, libertății, unității şi demnității naționale. În amintirea acestora, a fost oficiată o slujbă religioasă de către preoţi ai Protoieriei Roşiorii de Vede.

În memoria celor care au fost între OAMENI și își dorm somnul de veci între EROI, au depus flori: Parlamentul României - deputat prof. Florin Piper-Savu; Consiliul Local al Municipiului Roşiorii de Vede; Primăria Municipiului Roşiorii de Vede; Partidul Social Democrat; Uniunea Salvaţi România; Partidul Național Liberal; Alianța pentru Unirea Românilor; Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”; Școala Gimnazială „Alexandru Depărățeanu”; Școala Gimnazială „Dan Berindei” cu structura „Gala Galaction”; Școala Gimnazială „Zaharia Stancu”; Colegiul Național „Anastasescu”; Liceul Tehnologic „Virgil Madgearu”; Liceul Tehnologic „Anghel Saligny”; Centrul Şcolar de Educație Incluzivă; Școala Postliceală FEG Roșiorii de Vede; Poliția Municipiului Roșiori de Vede; Spitalul Municipal CARITAS; Spitalul T.B.C; C.A.R Pensionari Roşiorii de Vede; S.C. TECSA Bussines S.R.L; Florăria Florance. Mulţumim tuturor!

La final, după datina strămbună, Administrația locală a oferit o masă tuturor participanţilor, întru pomenirea celor care au şi-au dat viaţa pentru făurirea statului național, unitar, român.

LA MULŢI ANI, România! LA MULŢI ANI, români!

CĂLUȘUL continuă să inspire și să unească generațiile

- continuare din pag. 1

poet şi publicist, monograf si bibliograf, membru al Uniunii Scriitorilor din România; Ciprian Agapie - managerul Centrului Județean de Conservare și Promovare a Culturi Tradiționale Teleorman și Claudiu Mihalache – etnolog la Departamentul de Cercetare al CJCPCT Teleorman.

Călușul este mai mult decât un simplu dans, este un simbol al identității culturale românești, o manifestare a legăturii profunde dintre om și natură, dintre trecut și prezent. Originile sale precreștine, îmbinate cu influențele creștine ulterioare, fac din Căluș un exemplu remarcabil de continuitate și adaptare culturală. Prin conservarea și promovarea acestui obicei, comunitățile rurale și instituțiile culturale contribuie la păstrarea unei părți esențiale din patrimoniul spiritual al României.

Este și ceea ce am încercat să facem și noi și, înainte de a vedea, live, Dansul Călușului, am propus publicului nostru un recital de muzică populară sustinut de elevi ai instituțiilor școlare roșiorene. Sub genericul *Hai-hai cu trăsioara!*, ne-au cântat: Andrei Gheorghe – clasa a VIII-a, Școala Gimnazială „Al. Depărățeanu” – coordonator preot prof. Nicolae SIN, alături de Monica Tuinete – referent la Casa de Cultură; Melisa Arlu – clasa a V-a, Școala Gimnazială „M. Eminescu” – coord. prof. Viorel Manea; Flavia Dumitru – clasa a X-a, Colegiul Național „Anastasescu”, coord. prof. dr. Petrică Predoi; Elena Falcă – clasa a X-a, Liceul Tehnologic „A. Saligny”, coordonatori prof. Tedy Stîngă și prof. Marian Dobre; Ioana Valentina Goga și Maria Martinez – clasa a XI-a, Liceul Tehnologic „V. Madgearu”, coord. preot prof. Valentin Rotaru; Daniel Mocanu – clasa a XII-a, Colegiul Național „Anastasescu”, coord. prof. dr. Petrică Predoi.

Manifestarea a continuat cu o suită de dansuri populare alături de Ansamblul „Voiniceii” al Școlii Gimnaziale „Z. Stancu”, coordonator prof. Andrei Hamza.

Dansul călușului reprezintă un simbol viu al culturii noastre, exprimând – atât prin vestimentație, cât și prin mișcările călușarilor – unicitatea poporului român. La finalul întâlnirii, am urmărit fascinați *„Dansul Călușului”*, prezentat de Ansamblul „Voiniceii” coordonat de neobositul prof. Andrei HAMZA.

Evenimentul a fost organizat de Primăria Municipiului Roșiorii de Vede, prin Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport, și moderat de Aurelia Bărbuț – șef serviciu, mesajul transmis celor prezenți în număr mare la Casa de Cultură fiind acela de a ne păstra valorile tradiționale românești, Călușul fiind acel tezaur cultural unic care continuă să inspire și să unească generațiile!

Premierea elevilor roșioreni participanți la Concursul „Bătălia Cărților”

- continuare din pag. 1

Evenimentul, desfășurat la Biblioteca Municipală „Gala Galaction”, a adus împreună tineri iubitori de literatură, părinți, profesori și organizatori, într-o celebrare a pasiunii pentru cărți.

Concursul, care are ca obiectiv cultivarea gustului pentru lectura de plăcere în rândul elevilor și dezvoltarea gândirii critice, s-a bucurat de succes an de an, iar elevii roșioreni au obținut rezultate remarcabile la fiecare ediție a acestuia.

Finaliștii, care au impresionat prin dedicarea lor și prin modul în care au reușit să prezinte și să interpreteze opere literare, au fost recompensați cu diplome, premii în bani și dulciuri. Aceștia și-au exprimat bucuria de a participa la o competiție care nu doar că le-a pus la încercare cunoștințele literare, dar le-a oferit și ocazia de a lega prietenii cu alți tineri pasionați de lectură.

Organizatorii au anunțat deja planuri pentru ediția următoare a concursului, încurajând elevii din întreaga comunitate să participe și să descopere magia lecturii.

Felicitări tuturor participanților, elevi, profesori și bibliotecari! Prin implicarea lor, au transformat această acțiune într-un adevărat succes.

Deschiderea orășelului lui Moș Crăciun

- continuare din pag. 1

disputate fiind trofeele „Cel mai frumos brad de Crăciun” și „Cel mai original stand”, trofee oferite de EUROPE DIRECT Teleorman.

Totodată, ne-am bucurat enorm când am văzut cu câtă iubire au donat participanții o mulțime de jucării de pluș pentru întregirea decorului de sărbătoare din parc, dar și pentru a aduce un zâmbet pe chipul copiilor din medii defavorizate, cutia special creată cu acest scop dovedindu-se neîncăpătoare. Vă mulțumim din suflet pentru generozitate!

Un concert de colinde în interpretarea membrilor Cercului de Muzică al Casei de Cultură și a artistului Tedy Stîngă, liderul Trupei Euroton, ne-a făcut să simțim cu adevărat că... vin sărbătorile, vin!

Mulțumim tuturor pentru participare, implicare și susținere!

EUROPA DE ACASĂ

EUROPE DIRECT Teleorman

EUROPE DIRECT Teleorman - legătura TA cu Europa!

• *Conferința ANBPR BIBLIOPUBLICA - 2024*

În perioada 11-12 noiembrie, a avut loc Conferința Națională ANBPR BiblioPUBLICA, cu tema „Rețeaua bibliotecilor publice – infrastructură dinamică de sprijin privind prioritățile de dezvoltare durabilă”.

Evenimentul a adus împreună experți naționali și internaționali, precum și reprezentanți ai societății civile, ai sectorului privat și pasionați din domeniu, abordând subiecte de actualitate și oferind ocazia de a interacționa direct cu speakerii.

Au fost prezenți bibliotecari din bibliotecile publice din România, dar și invitați din Bulgaria, Serbia și Republica Moldova, reprezentanți ai EUROPE DIRECT Argeș, EUROPE DIRECT Târgoviște și EUROPE DIRECT Teleorman – reprezentat de manager Marinela Rușanu - bibliotecar, centre de informare europeană care joacă un rol important în promovarea sustenabilității, a obiectivelor de dezvoltare durabilă (ODD) și a inovației, contribuind la crearea unor comunități reziliente, motivând și implicând activ cetățenii.

Marinela Rușanu